

BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Abril 2005

5

Nº14 · 3 Euros

www.fcbarcelona.com

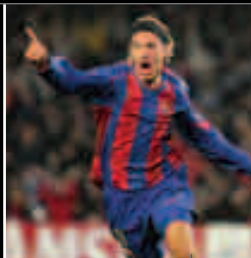
1919
1932
1979
2005

BARÇA I ESTATUT

UNA HISTÒRIA DE COMPLICITATS, DE
L'ACCIÓ A LA NORMALITAT INSTITUCIONAL

Els Imparables:
Poetes d'última generació escriuen per al Barça

Futbol i immigració
Maxi López, l'últim argentí en arribar al primer equip de futbol

i a més...
• Una tesi antropològica sobre el Barça
• Xavier Barral. Barça i art

Ens agrada conservar l'afició

Tac assessoriacreativa

col.laborador oficial
Barça bàsquet

Barcelona: Passeig Maragall, 74 - Via Júlia, 75 "TOKYO" - Via Júlia, 116 - Urgell, 168.
Barberà del Vallès: Baricentro. **Castelldefels:** Av. Constitució, 97 **El Prat de Llobregat:** Ctra. Marina, 40.
Gavà: Rbla. Casas, 92 **Mataró:** Sta. Teresa, 16 **Mollet del Vallès:** Nicaragua, 14-18
Sant Boi de Llobregat: Pi i Margall, 63 - Jaume I, 86 **Viladecans:** Major, 15 - Salvador Baróné, 63
Girona: Migdia, 4 **Lleida:** Pi i Margall, 21
Tarragona: Coma-Ruga: Telègrafo s/n "Els Massos" **El Vendrell:** Sant Jordi, 10 i 12

CALBET
ELECTRODOMÈSTICS

ABRIL DEL 2005

Edita: Futbol Club Barcelona

Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona

Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210

Direcció electrònica: revista@club.fcbarcelona.com

Director: Jordi Badia**Subdirectors:** Antoni Aira, Eduard Pujol

i Toni Ruiz

Redactor en Cap: David Saura

Col·laboradors: Andrea Balducci, Oriol Bonsoms, Carles Cascante, Xavier Catalán, Cristina Collado, Javier Costa, Vanessa Fornis, Gustau Galvache, José Manuel Lázaro, Macià Monterde, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Josep Miquel Terés i Manel Tomàs

Disseny i Infografia: Grupo ADI

Fotografia: Marta Becerra, Àlex García, Miguel Ruiz i Bevenrain S.L.

Publicitat: FC Barcelona

Departament Comercial i de Màrqueting

Telf. 934963672

Impressió: Rotocayfo Quebecor**Dipòsit Legal:** B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.

Aquest número es va tancar el dia 22 de març del 2005.

Sempre més que un club

L'esport sempre ha estat un instrument eficaç per incidir en la societat. I el futbol, que és l'esport amb més seguidors a tot el món, n'és la disciplina privilegiada. Aquesta capacitat d'influència en la societat no és ni dolenta ni bona. L'han fet servir les dictadures per propagar les "virtuts" del règim i les democràcies per transmetre valors de convivència. La perversitat o la bondat de l'esport com a vector social no li és intrínseca, sinó que depèn de la finalitat que busca qui en fa ús.

El FC Barcelona, gairebé des de la seva fundació, ha fet d'agent social del país. És un paper que li va ser donat en el seu dia, que la societat catalana li ha anat renovant periòdicament, i que el FC Barcelona ha exercit conscientment i orgullosa. És clar que les circumstàncies polítiques de cada moment han obligat a adaptar el grau i el tipus d'incidència.

Al contrari del que comunament s'ha acceptat, els moments d'incidència més gran han estat els períodes de democràcia i no pas de dictadura. És força evident: actuar en un marc de llibertat i no pas de repressió és més fàcil i efectiu. Creure que el FC Barcelona perdria el seu valor d'agent actiu del catalanisme a la fi del règim franquista, o que el futbol només "era l'opi del poble", va ser un error de càlcul molt estès a finals dels anys seixanta i a començaments de la Transició.

Però no tothom es va creure que la importància social del FC Barcelona depenia de la naturalesa d'aquell règim. El cas del periodista i escriptor Manuel Vázquez Montalbán, traspassat fa poc més d'un any, no és l'únic però potser sí que és el més evident. Vázquez Montalbán va saber preveure la continuïtat d'aquest fenomen social que és el futbol i la funció simbòlica, degudament renovada, que representa el FC Barcelona. El club ho ha fet històricament. Renovar-se i adaptar-se a les circumstàncies, molt o gens favorables, en què havia d'actuar. L'any 1918 durant la campanya dels ajuntaments catalans a favor de la Mancomunitat, als anys 20 durant la dictadura de Miguel Primo de Rivera, als anys 30 durant la Segona República i en la Guerra Civil, durant el franquisme i posteriorment en la Transició. Sempre sent més que un club. Sempre pronunciant-se a favor de la recuperació dels drets de Catalunya i sempre actuant a favor de la recuperació nacional del país.

Avui, quan els partits catalans negocien al Parlament la reforma de l'Estatut —que l'Assemblea del FC Barcelona també va reclamar l'abril del 1977—, el club els encoratja en la feina i els farà costat en el moment d'anar al Congrés dels Diputats amb la proposta definitiva per demanar-ne l'aprovació.

El FC Barcelona no renuncia a seguir exercint el paper institucional que li pertoca. Ara es tracta de projectar amb convicció i fermesa, desacomplexadament, la imatge de Catalunya al món i de transmetre els valors propis de l'esport i els del FC Barcelona en particular.

El club, és a dir, els seus jugadors, els seus tècnics, els seus directius i, també, els seus aficionats són model de comportament social per a molta gent. Hi ha molts joves que interioritzen i fan seus els gestos dels seus ídols. La repercussió és molt gran. També ho és la responsabilitat. És un repte apassionant.

FECSA ENDESA I EL BARÇA, MÉS UNITS QUE MAI.

Fecsa Endesa i la nova tarifa Barça. Una oferta exclusiva per als nostres socis. Gaudeixi d'increïbles descomptes en llum i gas sense haver de fer cap canvi en la instal·lació. I, a més, **Servei de Reparacions Urgents 24 hores gratis**.

Per tu, milers de nosaltres

Nova **Tarifa**
BARÇA
LLUM I GAS

15 %
d'estalvi
en terme
fix en gas

7 %
d'estalvi*
en gas

2'50 %
d'estalvi
en llum

* 5% de descompte contractant només el gas.

**Truca ara al 900 84 28 84,
estarem encantats d'atendre't.**

Proveïdor Oficial
FC Barcelona

44

BARÇA I ESTATUT

Catalunya torna a estar davant d'un repte històric, la redacció d'un nou Estatut. En temps convulsos, el Barça sempre va saber fer un pas endavant en el moment oportú. És la història d'una complicitat.

6

ELS IMPARABLES

Una nova generació d'escriptors, amb el Barça

26

FUTBOL I IMMIGRACIÓ...

Maxi López i els altres argentins que han passat pel club

58

L'ENIGMA...

Xavier Barral reflexiona sobre la relació entre el Barça i l'art

► MÉS QUE UN CLUB

- 12. **Al natural...** Demetrio Albertini
Reflexions de maduresa
- 16. **Parlem amb...** Francisco Ibáñez
Creador de *Mortadelo y Filemón*
- 26. **La taquilla...** Marigol
Esperit guanyador

► EL CLUB DIA A DIA

- 24. **Salut i esport**
L'estudi de les lesions musculars
- 31. **Què ha passat**
L'actualitat del Barça en imatges
- 34. **Pòster: Eto'o a l'estadi**
Millor jugador africà 2004
- 38. **El club per dins...** Antoni Rovira
El responsable de les penyes

► UN CLUB AMB HISTÒRIA

- 42. **Quina nit!...**
La final de Grenoble 85
- 50. **L'ex...** Ferran Martínez
El 'nen' se'ns ha fet gran
- 56. **En record de...** Rinus Michels
El mestre del 'Futbol total'

► SERVEIS BARÇA

- 60. **La Lliga del Gran Repte**
La competició dels socis, amb final al Camp Nou
- 62. **Fast Fut. La cuina del Barça**
Les millors receptes del programa de Barça TV

PATROCINADORS

PROGRAMA OFICIAL DE PATROCINI FC BARCELONA

PROVEIDORS

PATROCINADORS DE SECCIONS

COL·LABORADORS

MITJANS COL·LABORADORS

LLETRES IMPARABLES

La cultura catalana està d'enhorabona. Aquest mar somort que és la literatura està mogut. Tensió, provocació o talent, o la suma de tot plegat, però al món de les lletres hi passen coses. I coses que es mouen amb altaveu. S'escolten i es fan escoltar. Es tracta de la consolidació creativa i mediàtica d'una nova fornada d'autors –poetes? pensadors? o mig mig? Es fan dir els 'Imparables'. Per fer-ne un tast, Sebastià Alzamora, Manuel Forcano i Hèctor Bofill escriuen per a la Revista Barça.

■ COORDINACIÓ: Eduard Pujol | FOTOS: Hye Young Yu i CDB

PER QUÈ VAIG ODIAR EL BARÇA

Sebastià Alzamora

El motiu principal és que, de petit, jo vaig ser un jugador de futbol absolutament desastrós (ara dec ser encara pitjor, però ja no em molesto a comprovar-ho); era, en canvi, un nedador acceptable, però la combinació de les dues circumstàncies, però a un noi de poble del sud de Mallorca, equivalia òbviament a una fulminant mort social. La natació no interessava a ningú; en canvi, si volies ser algú dins la colla d'amics (i no algú en especial, sinó senzillament un ésser de qui se n'acceptés la mera existència) calia que no fossis aquell noi que, a l'hora de compondre els equips abans del partit, sempre quedava tot sol perquè cap dels dos capitans no el volien, i al final se l'acabava quedant un dels dos per pura llàstima. I jo era precisament aquest noi, el marginat que aviat feien seure a la banqueta mentre els seus amics emulaven les filigranes que per televisió havien vist executar... als jugadors del Barça, per descomptat (i aquí potser val la pena precisar que, contra el que molts catalans del Principat prejutgen, la majoria dels mallorquins som culers). I així el meu odi contra el Barça començava a congriar-se, com el primer brot d'una planta verinosa.

Més endavant, superat o assumit ja el trauma d'infantesa, vaig començar a trobar en el futbol en general, i en el Barça en particular, una font d'irritació constant. Mai he seguit la lliga, mai dec haver vist sencer un partit, i mai em dec haver sabut l'alineació de cap equip: perquè el futbol, ras i curt,

no m'interessa, i ni tan sols com a espectacle de masses el trobo entretingut. Però tanmateix la seva implantació social és tan forta, i la del Barça entre nosaltres és tan especialment potent, que em va resultar sempre impossible viure, tal com jo hauria volgut, al marge de tot això. Vull dir que és impossible (com no sigui que un visqui dins una cova amb el cap ficat dins una peixera, i encara així ho dubto) no assabentar-se de si el Barça va bé o malament, de quin són els últims fitxatges, de què han dinat els jugadors avui i si han anat bé de ventre. Si es cometessin amb la literatura, durant una sola setmana, els excessos informatius i mediàtics que es perpetren de costum a propòsit del futbol i del Barça, estic convençut que la gent assaltaria indignada les llibreries per avortar una tal saturació.

Fins que un dia vaig llegir un text en què un idiota s'esplaiava amb la frase següent: "Potser sí que el Barça és més que un club, però Catalunya és menys que un equip de futbol". Ja ens avisava Sèneca que els simples i els malvats posseeixen l'habilitat de fer llum involuntàriament, a desgrat dels seus propòsits i els seus comportaments. I així, l'idiota en qüestió em va fer veure per primer cop a la vida la veritable importància d'aquest tòpic segons el qual el Barça és més que un club. Contra els discursos claudicants que es complauen a rebolcar-se en els complexos d'inferioritat, contra l'autofustigació de l'esclau satisfet de la seva condició, contra l'autoodi del qui es nega a aixecar el cap per continuar arrossegant-se servil, contra els traumes i els llastres del pas-

D'esquerra a dreta, Manuel Forcano, Sebastià Alzamora i Hèctor Bofill

Qui són els 'Imparables'?

Guanyar o jugar bé. Històricament el Barça ha demostrat, amb qualitat i atreviment, que es pot guanyar jugant bé i que, de fet, quan es juga bé s'acostuma a guanyar. A l'hora de parlar dels 'Imparables' hi ha un debat semblant: el talent ha convertit aquests autors en mediàtics o l'efecte mediàtic amplifica les seves virtuts? Aquest debat el reservem per a les publicacions del ram; a la Revista Barça ens limitem a presentar els actors. En un grup ampli, gairebé d'equip de futbol, destaquen tres noms. Sebastià Alzamora, Manuel Forcano i Hèctor Bofill. Es fan escoltar. I són capaços de traslladar la passió d'un Barça-Madrid als debats sobre el món, l'estètica i els corrents literaris —ho van demostrar en l'última "Setmana del Llibre en Català".

Són un col·lectiu que recull els seus plantejaments programàtics a l'obra *Dogmàtica imparable* publicada per l'Esfera dels Llibres. Apunten al caos. Alzamora voldria que "l'actual model de societat occidental finalitzi el més aviat possible en una mena de col·lapse que l'enfonsi sense remei". I és que Alzamora insisteix que la nostra és una societat de "covards". Denuncia que la gent que es mou entre els 30 i els 40 s'ha fet al voltant de la idea "mil vegades abominable, de la realització personal". I afegeix que "això ens ha convertit en la generació acadèmicament més ben formada que ha conegut aquest país, i també en la més desvalguda, la més impacient, la menys preparada per afrontar qualsevol tipus d'adversitat". Pel què fa als 10 manaments del col·lectiu en triem un parell. El 6 diu: "Creiem que les desgràcies són per tot arreu, però la felicitat també. I el 10 ho remata amb aquesta altra idea: "Dels col·lapses, reemergeixen els Titans". Sigui com sigui no us perdeu l'antologia poètica *Els imparables*, que a cura de Sam Abrams i de Francesco Ardolino publica Proa. I és que com diu Hèctor Bofill, els odien "perquè aquest país no suporta que es parli de certs temes sense contenció".

Campions en color, campions en blanc-i-negre

Els entesos diuen que el millor està per arribar. Sense contradir-los, ara només es tracta de jugar amb la memòria. Girar el cap. Res, només una mica. I buscar els nostres imparables. Equips i jugadors que d'ençà el 1970 han acabat la lliga a la Plaça de Sant Jaume.

L'última vegada va ser la temporada 98-99, amb Van Gaal a la banqueta, a 11 punts del segon classificat i el brasiler Rivaldo al camp. Una lliga que es va guanyar amb més autoritat que no pas joc. O espectacle, que és aquesta particular mesura de l'univers blaugrana que reposa en el món dels intangibles. Debats al marge, en aquella plantilla també hi destacava Luis Enrique o Cocu, ànimes d'un equip certament imparable.

Aquest mateix qualificatiu s'ha de fer servir per parlar del Barça dels primers noranta, el de Wembley. A aquell equip li agradava guanyar i fer un futbol vistós, però mai tenia pressa. Amb Cruyff a la banqueta es van guanyar quatre lligues, tres en l'últim minut de l'última jornada.

Parlem del maig del 94. El Barça ja no era un equip de futbol, era una colla de genis que estimava el circ –o això, o aquells jocs de mans no es poden entendre-. Els Zubizarreta, Koeman o Guardiola ja no en tenien prou amb 'les lligues de Tenerife'. Van tirar pel dret i es van atrevir amb un més difícil encara. Un triple mortal sense xarxa, derrotant el Sevilla en l'últim vespre de lliga. El van golejar mentre el públic del Camp Nou aturava un penal a distància. El va parar amb l'orella i això que l'orella del Barça estava connectada a la ràdio que els va explicar que a Riazor s'hi va llençar un penal que mai va entrar. Però per penals i per ràdios, la lliga d'un altre Barça imparable, el de la temporada 84-85. Va ser quan l'entorn va descobrir un nou concepte: el pressing de Venables. La pressió amb que el Barça va ofegar els rivals, dominant la lliga de la primera –amb un 0 a 3 a Madrid- fins a l'última jornada. Va ser l'any de Pucela, quan un diumenge de març un home vestit de negre va xiular un penal dubtós i a la ràdio un senyor va dir que estimava l'Urruti. Va ser el dia que un altre senyor molt valent va aturar aquell penal i va fer butifarra a la història. A la d'aquella lliga i a les travetes que el destí sempre ens havia reservat. La lliga de Valladolid va ser la primera que el barcelonisme va guanyar en color i que la ràdio va explicar les alegries setmanals en la llengua del país.

L'última de les altres –l'última que es va guanyar amb la televisió en blanc i negre- es va enllestir a Gijon, quan encara faltaven cinc jornades per acabar el campionat. Però és que aquell també era un equip imparable. I superlatiu, amb Michels a la banqueta, Marcial, Asensi i Rexach al camp i Johan Cruyff als altars de l'afició. Era la lliga del 0 a 5 al Bernabeu –una sotregada a l'etern rival i una sacsejada definitiva a la grisor del regim- i era la lliga de Sotil parlant per telèfon. El 'Cholo' va trucar a casa per dir: "mamita, campeonamos!". Sense mòbils ni Internet, aquell Barça era imparable. Com avui?

sat i a favor d'un present de llum i un futur de resplendor, llibertat i autorealització, és bo que els nois que ningú volia a l'equip d'arreu dels Països Catalans sapiguem anar una mica més enllà de la nostra tírria pel futbol per cridar a favor d'una victòria molt més important: Visca el Barça! Visca Catalunya!

LA GANA DEL LLAMP

Hèctor Bofill

Estic fart de trobar-me imbècils que recelen de la sobirania de Catalunya amb l'argument que el Barça deixaria de jugar amb el Madrid, que el conflicte esportiu s'acabaria i que la vida seria extremadament avorrida. El Barça imparable ha de ser tot el contrari d'aquell que dissol l'emancipació nacional amb el succedani de l'estridència futbolística, ha de superar la condició de pacífic digestiu per al nostre manat de frustracions nacionals per convertir-se en un catalitzador de la diferència, una expressió de les ambicions de la nostra comunitat que marqui sense equívocs el nostre objectiu.

Quan es té poder es pot decidir tot, i en la plena sobirania, el club més emblemàtic jugaria contra qui volgués, perquè esberlar Espanya significaria transformar Europa i convertir el Barça en un protagonista d'una nova manera d'entendre el futbol i les relacions continentals.

Posats a jugar fort, apostem fins el final i deixem que el Barça-Madrid no sigui res més que el testimoni obsolet del nostre passat provincià, del

nostre vassallatge feliçment enterrat. El Barça com a propulsor del gest sobiranista avança molta part de la feina que després completa la política, l'economia i la societat: exalta la idea de conflicte, imprescindible per assolir poder, però sense l'agressió ni les ganivetades que han caracteritzat la història dels pobles, reeintrodueix l'èpica en un país obsessionat per un pactisme agònic, anticipa un imaginari de superació d'alt voltatge estètic i emotiu capaç d'arrossegar majories, es presenta, en la diversitat dels seus integrants, com un admirable exemple de pluralisme (aiguabarreig de llengües, de races, de sensibilitats) però sense perdre el sentit de la passió comuna.

L'esport, en aquest mil·lenni, encara no ha expressat la seva vocació transformadora i el Barça, en el seu context nacional, es troba en una posició immillorable per convertir-se en una punta de llança, en un revulsiu, que ens encomani l'entusiasme per ocupar el lloc que ens correspon en el món. Si Catalunya gaudís en el concert polític de la dimensió que el Barça té en el futbol (dimensió creixent amb tots els èxits espectaculars que ens esperen) el país seria una primera potència indiscutible, tan sols es tracta de fer la projecció, de superar la distància que hi ha entre la realitat i la voluntat, de continuar el trajecte apuntant a l'infinit.

Alliberem-nos dels complexos i deixem-nos posseir per tots els deliris, que ens arrossegui la bola de foc, que ens elevi per damunt del possibilisme, que cremi la gespa en el fulgor del nostre impacte, l'efervescència de les forces vives, l'assot musculat del nostre desig que pretén avan-

Imparable, la paraula més bonica?

En la premsa escrita la transcendència de la notícia és directament proporcional a l'espai i la ubicació que ocupa a portada i al cos de lletra que es fa servir. La competència entre els mitjans, i sobretot la immediatesa d'Internet, ha distorsionat la correlació clàssica entre el cos i la força de cada notícia. Aquesta situació pot provocar un punt de desconcert entre els lectors si l'impacte real de la informació i el missatge visual no van de bracet.

Quan el periodisme parla de futbol tampoc s'escapa d'aquest desequilibri narratiu, entre el pes del que s'explica i la força amb què s'explica. És cosa de la pressió per guanyar, del viure massa de pressa i de la pròpia naturalesa del futbol -una passió que vol soroll-.

Quan la premsa s'hi acosta trepitja un món paradoxal. Al futbol l'èxit s'engoleix d'avui per demà, però el fracàs es paeix lentament. La veritat juga sense mig del camp. Per al periodista i per a l'aficionat hi ha veritats universals. Si un equip fa cinc gols, goleja. I si goleja s'ha d'explicar. El món ha de saber que, a cops de gol, ha nascut un equip imparable. Però els mitjans també parlen del crac imparable que ha fet tres gols en una tarda. I del lateral que al minut 90 encara corre imparable sense que ningú el pari. I del migcampista que mou l'equip imparablement, amb ordre i intel·ligència.

Per tot això, la paraula que millor parla de futbol és 'imparable'. Habitual de portada, gairebé és tant vella com el gol. Inesgotable en les cròniques, la respectem com si es tractés d'una gran victòria. Sempre a punt, la trobem quan es guanya -heroïca i somrient- i quan es perd -en la pendent, descontrolada, amarga, tossuda-. Furga en la ferida del vençut i recrea l'ànim del vencedor. Però quan s'està a tocar de l'objectiu, imparable és la paraula més bonica.

LITERATURA I BARÇA

çar, penetrar, transpirar i reventar la defensa de l'adversari. Perquè tot (l'esforç, l'enginy, la decisió) participa d'una mateixa tensió que amara al davant, al creador o al polític, el combat contra la indiferència, la mobilització que ens permeti refermar-nos en la realitat i immortalitzar-nos, però per això cal el grup, el caliu dels homes que estan junts, el crits d'encoratjament i els estímuls dels que volen la victòria, pensar que som a la cresta d'una onada superior a les preocupacions mesquines de la nostra vida aïllada i rutinària, una fusió, un esclat d'energies, que el Barça ritualitza a cada partit i que ara ha de deixar de ser només litúrgia i espectacle per esdevenir un salt extraordinari de realitat.

PASSIONS COMPARTIDES

Manuel Forcano

Les passions compartides són sempre perilloses. El buf del cor que fa que se'ns esborroni la pell i la sang bulli s'encomana per contacte. L'emoció extrema d'algú causa sovint un efecte dominó al seu voltant amb l'emoció dels altres talment bombers que corressin a ruixar una casa en flames amb benzina. Això és el que passa en aglomeracions de públic enardit que aposten per emocionar-se amb l'actuació d'algú que canta, d'algú que corre, d'algú que marca. L'expressió de la passió és sempre extrema, desmesurada i, a voltes, fora de control. Ho saben els cossos, ho saben els públics. Qui no ha vist, després d'una ària meravellosament cantada en una òpera, els aplaudiments acarnissats i els crits apassionats dels qui han vist en l'interpret dibuixar en veu la silueta exacte de la passió de molts? Els crits, el fervor, la pluja de pètals sobre l'escenari. Qui no ha vist el deliri dels seguidors d'algun grup de música al bell mig de l'actuació on l'escenari desapareix i només allò que sona ho omple tot i destapa els impulsos d'aquells que han vingut just a escoltar allò? Els moviments erràtics, els ulls clucs, l'amuntegament volgut enmig la massa dels fans amb la fal·lera igual. Qui no ha vist un estadi esclatar en viva emoció a causa d'un equip que guanya, després d'un gol al límit últim d'un partit, d'una convocatòria, d'una copa, d'una corona de llorer? Les abraçades, els salts, els crits a màxima potència, el riure descontrolat i l'alegria com un riu que feliçment hagués decidit no córrer per la seva llera.

Aquestes demostracions de joia són una mena d'explosió que, en companyia, augmenten l'ona d'expansió. Les devastacions resultants, aleshores, són sempre més acusades, evidents, més dràtiques i amb resultats que demostren, després de les exultacions, un panorama de desolació molt més contrastat. Un exemple històric d'això el te-

nim en els annals de la història bizantina i, encara ara, en les cicatrius urbanístiques de l'actual Istanbul. En l'encara anomenada Constantinoble, els dos grups rivals de seguidors de les curses de quadrigues se citaven a l'Hipòdrom, com acostumaven a fer, per assistir a l'espectacle de l'emoció de les carreres. L'estadi, construït l'any 200 sota el govern de l'emperador romà Septimi Sever, tenia una arena d'unes dimensions de 480 metres de llargada, així com una cabuda excepcional de públic que superava les cent mil persones. L'esquina que partia l'arena en dos carrils de cursa estava engalanada amb tres despulles de categoria: un obelisc egipci del faraó Tutmosis III de 60 metres d'alt de granit rosa d'Assuan en una punta, la columna serpentina de coure de l'antic temple d'Apol·lo de Delfos al bell mig, i un obelisc petri tot recobert de bronze de 32 metres a l'altra punta. A una banda de l'estadi, en una mena de llotja, se situava la facció dels "Blaus", gent de classe alta, políticament conservadora i de confessió religiosa ortodoxa, mentre que la resta de les grades l'omplia la facció dels "Verds", la gent de classe baixa, popular, més radical en la seva

concepció tant política com religiosa. Un dia de l'any 532, la rivalitat lògica entre les dues faccions desaparegué per a protestar tots junts contra l'augment de les taxes i els impostos declarats per l'emperador Justinià. Després de les carreres, amb les emocions que s'havien desfermat, la turba de Blaus i Verds es llençà al carrer i destruí tot el que trobà al seu pas. No es respectaren ni edificis ni jardins, ni ponts ni esglésies, i fins i tot calaren foc a Santa Sofia i l'enorme volta s'esfondrà fent tremolar tota la ciutat. El crit de guerra fou Nika! (Victòria!) i, enardits per les emocions de les carreres i la ràbia pels abusos dels impostos, devastaren la ciutat. Justinià reprimí l'avalot amb duresa i més de 30.000 Verds i alguns pocs Blaus foren massacrats. Les carreres de quadrigues foren prohibides durant algun temps, conscients que el ràpid contagi de les emocions a l'Hipòdrom posava en perill l'estabilitat de la ciutat. Les passions compartides són sempre perilloses: si han d'arribar a descontrolar-se, potser millor, doncs, gaudir-les en la intimitat d'una selecta companyia... Els déus es complauen en el nombre imparell, diu Virgili en una ègloga ■

Tots junts per un Barça triomfant !!

MÀ DEL BARÇA

P R O D U C T E O F I C I A L

**i tu ...
ja tens la teva ??**

Disponible en color blau o grana

©FCBMERCHANDISING,SL

Aconseguix-la a les FCBotiga del Barça i altres comerços

Per a més informació contacteu amb Illa Projects, s.l.

Illa Projects, S.L. Tf: 938.605.554 - Fax: 938.605.555 E-mail: ill@projects.es

REFLEXIONS DE MADURESA

Els edificis només poden suportar el pas del temps si s'han aixecat amb uns bons fonaments. De la mateixa manera, a la vida, procurem edificar el nostre futur sobre una base solvent. Aquest paral·lelisme és una lliçó que Demetrio Albertini va aprovar amb nota en els seus estudis de *geometra* –aparellador– a Varese, a Itàlia. De fet, mentre aprenia a dibuixar edificis, molt a prop, a Milanello, l'escola del Milan AC, el jugador es preparava per a convertir-se en estrella del futbol.

■ TEXT: José Manuel Lázaro i Josep Miquel Terés | FOTOS: Miguel Ruiz

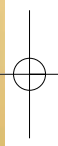
El metrònom és un aparell que es fa servir als conservatoris de música per marcar el tempo del compàs d'una partitura. I no falla mai. El tres per quatre, el quatre per quatre o el dos per quatre sempre queden ben definits amb un metrònom. En el futbol, i des que jugava al Milan, Demetrio Albertini també marca amb precisió el tempo, la cadència dels partits. Gràcies a aquesta virtut el van batejar amb el motiu de *il metronomo*, una definició propera a la precisió i l'equilibri que defineixen la seva manera de viure. El seu pare era propietari d'una empresa de construcció i als 14 anys, envoltat d'arquitectes, d'aparelladors i de taules de dibuix, va decidir estudiar geometria. Durant cinc anys va compaginar els seus estudis amb el futbol. El resultat, un títol que a diferència dels altres -copes, scudettos- només es guanya a les aules, lluny del cercle central. Albertini mai ha exercit de *geometra*, aparellador a Catalunya, però té clar que aquell esforç el va fer madurar. Com a persona i, és clar, com a futbolista.

Una vida envoltada de línies. Les que tracem per dibuixar una casa i les que perfilen la frontera imaginària que separa la derrota de la victòria en un partit de futbol. I també la línia de l'esforç, la saviesa o la murrieria que s'ha d'imposar al vestidor quan es vol guanyar. Amb el Demetrio vam passejar per Barcelona i a la plaça de la Catedral vam conèixer el Col·legi d'Arquitectes. En aquest espai, el '22' del Barça va insistir que fa molt temps que es prepara per viure lluny dels enlluernadors focus d'aquest teatre que és el futbol. Ho va aprendre de molt jove, just quan va aterrar al vestidor del Milan per traçar la seva carrera futbolística amb la carpeta, l'esquadra i el cartabò que feia servir a les aules. L'èxit dels Baresi, Costacurta o Van Basten era molt temptador i el podia haver confós. Però aleshores Demetrio Albertini ja sabia que "la glòria és efímera" i que "quan el jugador es retira només queda la persona". Potser és per aquesta raó que avui manté que la línia que als plànols delimita la distribució d'una habitació

DEMETRIO ALBERTINI

REFLEXIONS DE MADURESA

Albertini assegut en uns sofàs de la sala d'exposicions del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

Una vida concentrat

Les concentracions prèvies als partits es fan llargues i passen lentament. Estan cuinades *al dente*. Fent números, Albertini calcula que en la seva carrera s'ha passat cinc anys concentrat. Només ha de sumar tots els dies de convocatòria acumulats amb el Milan, l'Atlètic de Madrid, el Lazio, l'Atalanta, el Barça i la selecció italiana. Sens dubte, tot un rècord.

Albertini davant d'un mural de la sala d'exposicions del Col·legi d'Arquitectes

Pàgina web, feta a casa

El lloc web www.demetrioalbertini.it té una peculiaritat. És el propi 'Deme' que, juntament amb el seu germà Gabriele -també futbolista a les categories regionals del Llombardia- gestiona i posa al dia la seva pàgina personal, sense recórrer a agències externes. Just després d'aterrar al Barça, la web d'Albertini va fer seus els colors blau i grana i s'hi poden llegir alguns missatges en català i veure les seves primeres fotos com a barcelonista.

també s'ha de trobar en el vestidor. Només així es pot potenciar el treball, la implicació i la complicitat en una plantilla. "Tot el grup ha d'acceptar aquesta línia. Aquesta és la única manera que conec per triomfar". Als 33 anys està orgullós de la seva trajectòria i de la formació que ha acumulat. *Il metronomo* està convençut que el futbolista d'elit gaudeix de molts privilegis que si no s'administren bé, en acabar la carrera professional, serveixen de ben poca cosa. Albertini apunta que, a dia d'avui, en té prou amb una trucada a la secretària del futbol professional del club -trucada que pot fer des del vestidor- per tenir al seu abast un bitllet d'avió per viatjar a Itàlia. Massa fàcil? Albertini posa aquest exemple per explicar que té molt clar que aquests privilegis se li acabaran quan pengi les botes.

Equilibrat en la conversa,

Demetrio recorda l'estiu del 94. Havia guanyat la lliga d'Itàlia i la Copa d'Europa, i amb la *nazionale azzurra* va perdre la final del Mundial contra Brasil. Pocs dies després va anar de vacances al seu poble. El primer que va fer a Villa Raverio va ser jugar a futbol amb els amics. Els de tota la vida. "No hem d'ignorar d'on venim". Aquesta és la seva línia, la que ha traçat a consciència. És *il metronomo*, el futbolista, el ciutadà ■

ВОЛКРОВІДНЕНЬ

ДІВОНЕНСЬ 10 д' АПРІЛ ДЕЛ 2005

WWW.VOLKROVIA.VK

ПРЕУ: 2 VOLKROVIA

EL BARÇA-CIFEC remodela el Karpovkiv Stadium

▲ Durant els nostres 17 anys d'existència com a país, mai no s'havia vist un treball semblant. Els antics vestuaris de l'estadi olímpic Karpovkiv Stadium, i després de la visita inesperada de l'expedició d'handbol Barça-Cifec, han estat remodelats amb tot luxe de detalls.

Després d'un esdeveniment tan memorable, les autoritats del país debaten la declaració d'aquest dia com a festa nacional i el nomenament de l'antic estadi, amb el nom de "Barça-Cifec Stadium". A més, ja s'està teixint la nova senyera de Volkrovia, que deixarà de ser groga i negra per adquirir en la seva totalitat el color vermell característic de les ferreteries Cifec. Pàgina 5.

Cifec deixa un regal inoblidable

▲ Nigurin Rostov, antic coronel condecorat del desaparegut exèrcit de l'URSS, va rebre un kit complet d'eines amb les darreres novetats de les ferreteries Cifec en bricolatge.

Aquest peculiar ermità que ha custodiat l'antic Karpovkiv Stadium des de temps immemorables va declarar: "A partir d'ara, la neu deixa de ser blanca per a mi, ara la veig blau-grana". Pàgina 12.

L'especialista Cifec, tot un ídol de masses

▲ L'especialista Cifec, que va liderar els jugadors d'handbol en la remodelació dels vestuaris del Karpovkiv Stadium, s'ha convertit en un veritable ídol per als nostres adolescents.

És tanta la febre pel bricolatge que ja es pensa rodar una telesèrie que tractarà d'un ferreter que viatja país per país oferint la seva ajuda per arreglar tot allò que la població menys afavorida necessita. A més, l'actor conegut pel nom de MacGyber ha declarat per a aquest rotatiu el seu malestar per aquesta iniciativa i diu no estar preocupat per un possible descens de l'audiència en la futura vint-i-sisena reposició de la seva telesèrie. Pàgina 4.

PARLEM AMB...

"RONALDINHO MEREIX SORTIR EN UN CÒMIC"

Francisco Ibáñez (Barcelona, 1936) es va convertir, de ben petit, en un apassionat lector de còmics. Quan només tenia set anys ja va publicar la seva primera creació a la revista 'Chicos'. El 1957 va deixar la seva feina de grum a Banesto per a dedicar-se de ple al món de la historieta. *Mortadelo* naixeria un any després, el 1958. El seu és un rostre familiar i de la seva ploma han nascut personatges tan populars com el *Botones Sacarino*, el *Rompetechos* o els veïns de *La 13 Rue del Percebe*.

■ TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Àlex García

El món del còmic i el del futbol són compatibles?

Sóc un gran partidari de l'esport sempre que el practiquin els altres! La veritat és que jo no sóc gens futbolero. Davant d'una gran final, si estic a casa, no tinc cap problema per posar-me una pel·lícula. O això o treballar, lligat a la pota de la taula, que és com passo la major part del temps.

El futbol no l'inspira gens?

El que més m'inspira és l'actualitat del dia a dia. Un dels secrets de l'èxit d'en *Mortadelo* és que sempre l'he lligat a l'actualitat. Les trames i les subtrames de les meves històries no es fan estranyes ni són passades de moda. I això que els personatges van néixer ja fa uns quants anys!

Han canviat força...

A consciència, sí. És el cas de quan vaig pensar que havia d'abandonar aquells modestos *Mortadelo y Filemón*, *Agencia de Información*, per integrar-los a les files de la TIA. Va ser la manera d'enriquir la sèrie i de donar peu a mil gags nous.

Una agència d'espionatge. Aquest és un recurs gairebé inesgotable d'històries, oi?

El *profesor Bacterio*, per exemple, és un recurs infinit. Sempre que estic davant del foli en blanc i no sé ben bé per on tirar, apareix. La seva figura i els seus possibles invents em solucionen la feina de tot un dia. Va ser una gran troballa, aquest personatge!

L'actualitat esportiva també ha protagonitzat algun dels seus àlbums més celebrats...

Les Olimpíades, els Mundials... l'actualitat de grans

Ibáñez junt amb el seu personatge més famós, a la seu del Grupo Zeta, a Barcelona

En uns minuts

L'Ibáñez és una d'aquelles persones que transmet bones vibracions, ja d'entrada. Respira complicitat i és de somriure molt fàcil. És un personatge que es fa proper i així és fàcil demanar-li detalls com el que ens va dedicar a tots els socis del Barça. Li vam proposar de fer un dibuix per a la nostra revista, i no va dubtar en fer-ne un amb el seu personatge per excel·lència. Només va necessitar d'uns pocs minuts per fer que en *Mortadelo* ens fes un cop de cap dedicat: "Per a la revista Barça, amb un cop de cap així de gros".

FRANCISCO IBÁÑEZ

esdeveniments, especialment els esportius, són una bona manera de mantenir joves els meus personatges. Aquest recurs també m'ha servit per fer-los atractius més enllà de les nostres fronteres.

Altres àmbits d'inspiració?

La política internacional –vam fer molta conya amb el Maastrich!... Jesús! –, amb l'època de la crispació i els escàndols de corrupció dels últims governs de Felipe González, o amb la feïnada que la Lewinsky tenia sota la taula del president Clinton. Sempre l'actualitat. Ara toca el *Mortadelo de la Manxa*, per exemple.

Mai li falten idees?

Les idees me les doneu vosaltres. Fullejant revistes, escoltant la ràdio. També les trobo a la televisió o als diaris. Rebo idees a diari sense pagar un euro de royalties, i això és collonut!

Quin esdeveniment esportiu li ha donat més joc?

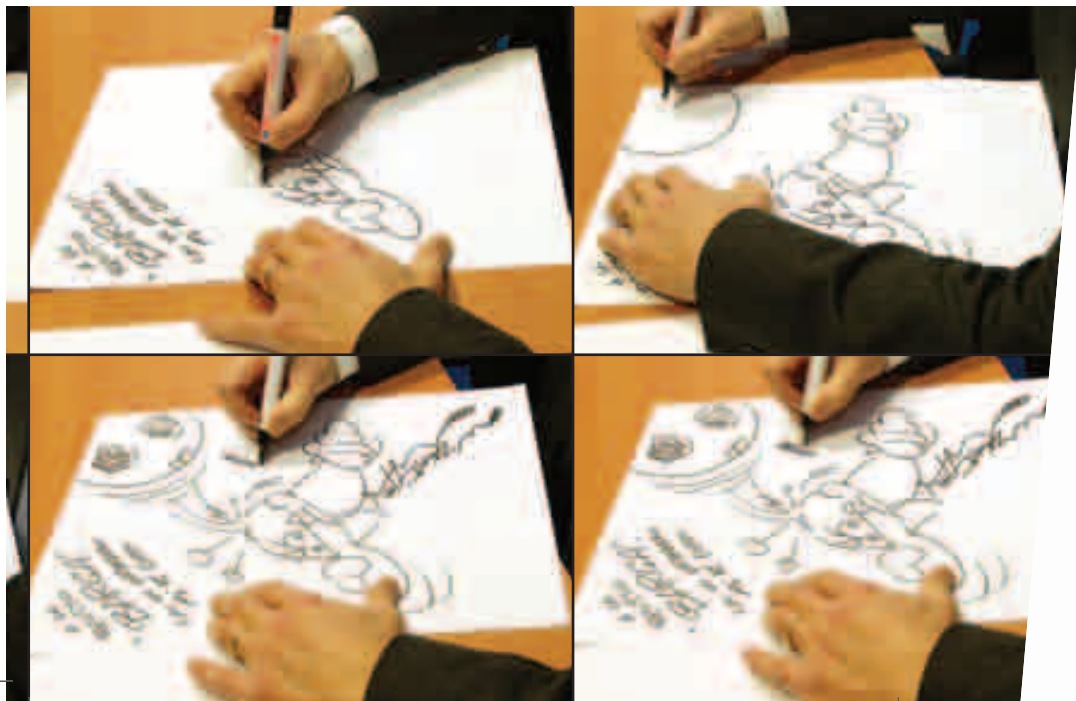
Les Olimpíades donen molt de joc, perquè hi ha moltíssimes especialitats per recrear. Però el futbol és complicadíssim i, la veritat, és molt avorrit de dibuixar. No sabeu la feïnada que hi ha al darrere del dibuix d'un jugador. Els tacs de les seves sabates són una tortura! Però cada quatre anys hi ha mundial i s'ha de passar. És així.

Els nens segueixen fascinats pel futbol. Però, i pels còmics?

Avui hi ha menys lectors infantils que abans. Jo ho atribueixo sobretot al factor audiovisual, que als darrers anys ha crescut espectacularment.

Televisió? Videojocs?

Amb els videojocs les criatures es fan la seva pròpia historieta. Ells en són els veritables protagonistes. I tot a l'abast dels seus polses, amb

TEST BLAUGRANA

Un jugador de dibuixos animats: de futbol, però no jugador, en Núñez. Perquè era petit i s'hi prestava molt.

Un barcelonista il·lustre: els dos grans: Guillem Cifré (el Reporter Tribulete) y José Peñarroya (Don Pío).

Un partit: la final de Wembley. Tots els partits del Barça els visc especialment, sobretot pel soroll que fa el meu veí. Aquell va ser especialment sonat.

Un jugador: Ladislao Kubala.

Un entrenador: Johan Cruyff.

uns botons que els faciliten la feina més pesada. Ara, amb el temps, també se'n cansen, eh! I sempre estan a temps d'enganxar-se, per exemple, a les històries d'en *Mortadelo*. Fins i tot tinc lectors de 90 anys!

Quin és el valor afegit que el dibuix manté enfront del videojoc?

Des del punt de vista artístic, simplement, un dibuix en moviment necessita ser una cosa molt i molt senzilla, perquè cada segon de projecció necessita una gran quantitat d'imatges. En canvi, una historieta permet que el dibuixant s'hi dediqui més, la farceixi al seu gust, fins a crear moltes vegades veritables obres d'art.

Com ho tenen els joves dibuixants d'avui?

Ara ho tenen molt més difícil, perquè abans als quioscos hi havia moltes col·leccions de còmics. Ja fa temps que això es va perdre. *El Capitán Trueno*, *el Capitán Relámpago*, *el Capitán Tormenta*. Cada fenomen atmosfèric tenia un heroi. La majoria dels setmanaris que es dedicaven a aquest gènere també s'han perdut. En aquell moment el que començava tenia moltes més oportunitats que no pas ara. Avui als autors novells se'ls fa més complicat col·locar el seu material.

Què li sembla que sèries d'èxit com 'Aquí no hay quién' viva s'assemblin tant a creacions seves, com la 13 Rue del Percebe?

La *13 Rue del Percebe* canviava l'esquema de com es feia la historieta. Era completament diferent i el cert és que agradava a molta gent. És un orgull veure que hi ha molts productes d'èxit -no només aquest que em comentes-, que recorden creacions meves. Encara tinc molt present una sèrie que es deia 'Manos a la obra', que era ben bé *Pepe Gotera y Otilio*.

Ara que parla d'aquests personatges... Què se n'ha fet? Han passat a millor vida?

Aquests personatges no estan morts. Senzillament no surten per manca de temps. Tinc cartes i cartes de gent que em demana que torni a fer historietes d'en Sacarino o de la 13 Rue del Percebe. Per una qüestió de disponibilitat a vegades puc recuperar, encara que sigui molt de tant en tant, el *Rompetechos*. De fet, no li negaré que per aquest personatge, després d'en *Mortadelo*, és pel que tinc més debilitat.

Hi ha cap jugador que es mereixeria un dibuix

Si *Mortadelo y Filemón* fossin seguidors d'un equip, no hi ha dubte que un seria del Barça i l'altra del Madrid! Descarar. No hi ha res que els ajudi a tenir una bona relació. No serà pas el futbol qui ho aconsegueixi.

del Francisco Ibañez.

Ronaldinho, sense cap dubte. Es mereix que un dia el puguem veure en una historieta del *Mortadelo*. Es mereix un còmic. El Ronaldinho és molt genial, però és que, a més, és molt expressiu iestic convençut que em seria fàcil de recrear.

Admet que no és massa futbolero. Està en contra del futbol?

No, no! Jo mai he dit que el futbol idiotitzi, per exemple. Déu me'n guard! De fet, hi ha molts intel·lectuals que segurament idiotitzen molt més, i ja em perdonaran. El futbol mai m'ha atret especialment, i res més. Han estat altres petites coses les que m'han fet gaudir durant la meua vida. Dibuixos amb què he passat grans moments...

Ho diu amb nostàlgia?

No em moc en la nostàlgia perquè mai he deixat de fer allò que m'ha agradat. Sí que hi ha nostàlgia, però, recordant els grans dibuixants del còmic. En Peñarroya, en Cifré, l'Escobar, en Vázquez. Tots érem molt amics i ens ho passàvem molt bé. Per cert, mai parlàvem de feina.

Per cert, si *Mortadelo y Filemón* fossin seguidors d'un equip, de quin equip serien?

Home, no tinc cap dubte! Un seria del Barça i l'altra del Madrid! Descarar. No hi ha res que els ajudi a tenir una bona relació. No serà pas el futbol qui ho aconsegueixi! ■

Nous temps, ...temps de guanyar.

Relotge Oficial del Barça

Caixa acer amb esfera negra · Miquinària de quars amb cròmetrat · Calendari a l'és 3 h · Submergible fins a 100 metres (10 ATM) · Corretja negra de Polifuret

© 2005 de Viceroy del Grup Viceroy S.p.A. FC Barcelona. Distribució oficial a Catalunya: FC Barcelona. Distribució oficial a Espanya: La Torre de Oro S.p.A. S.M.

VICEROY
SINCE 1951

Què ÉS SEIENT LLIURE?

Gràcies al servei Seient Lliure, els socis abonats al Camp Nou, quan no vagin als partits, poden posar a la venda la seva localitat a través del Club i aconseguir un estalvi en el preu de l'abonament.

MÉS DE 15.000 SOCIS JA GAUDEIXEN D'AQUEST SERVEI!

*De la temporada 2003-2004 a l'actual, hi ha hagut un **35% més de seients alliberats**

*En la temporada passada (2003-2004) l'estalvi mig dels socis usuaris del servei, va ser un **17% sobre el preu de l'abonament** (o sobre el 30%)

*El **77%** dels abonats que han provat aquest servei, **han repetit** almenys un cop.

*Cada partit s'alliberen al voltant de **7.000 seients**

Seient Lliure

COM PUC...

*Recuperar un seient alliberat?

A través dels mateixos canals per als que es pot alliberar un seient, fins a 3 hores abans del partit, es pot recuperar el seient alliberat, sempre que la localitat no estigui en procés de venda.

*Consultar el meu saldo de Seient Lliure?

En els mateixos canals, el soci abonat pot consultar quin és l'estalvi acumulat fins al moment.

*Saber el meu codi personal si no tinc el rebut?

Trucant a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista - OAB (902 1899 00), el soci podrà recuperar el seu codi personal.

EL
BARÇA
SEMPRE
GUANYA

Per al soci abonat al Camp Nou: 50% del preu de venda (a descomptar de l'abonament de la propera temporada**)

*Per a l'equip: Assegurar la màxima ocupació del camp i per tant l'animació

* Descomptant l'IVA i despeses de gestió

** Estalvi màxim: 90% del preu de l'abonament de la temporada en curs

De conformitat amb la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, les dades facilitades per vosaltres s'incorporen en un fitxer automatitzat del que serà responsable el FC BARCELONA (Avinguda Mestres 101, 08028 - Barcelona). Aquestes dades tindran caràcter confidencial. Vostre autoritzo expressament al FC BARCELONA per a que els seus dades siguin utilitzats amb fins comercials per afiliats, productes, serveis i promocions del FC BARCELONA (o d'empreses relacionades amb el FC BARCELONA). En cas de no donar el seu consentiment, o per exercir el seu dret d'accés, rectificació o cancel·lació sobre les dades, vostú pot enviar una comunicació a cp@fcib.fcbarcelona.com, o al director del responsable del fitxer a tel. llocat al 902 1899 00. Cost del missatge: 0,15€ per missatge.

COM ALLIBERAR?

- **Telèfon: 902 1899 00**
- **Internet: www.fcbarcelona.com**
- **Terminals Servicaixa de "la Caixa"**

On només serà necessari donar:

- 1- Clau única: 6 dígit
(apareix en el carnet de soci i en l'abonament)
- 2- Codi personal: 4 dígit
(apareix en el rebut del carnet de soci i en el de l'abonament)

NOVETAT

A partir del mes de març, els abonats al Camp Nou podran ser els primers en saber el dia i hora definitius de cada partit de Lliga jugats en el Camp Nou.

Vols apuntar-t'hi?

COM?

Només has d'enviar
FCB-horaris al 5588

1

2

I 10 dies abans de
cada partit seràs el
primer en saber el dia
i hora definitius

ESPERIT GUANYADOR

La seva arribada ha donat al futbol femení una rellevància fins ara desconeguda. Maribel Domínguez i els seus gols han ajudat l'equip que entrena la Natalia Astrain a refer-se en la classificació, però sobretot han fet néixer la curiositat de molts aficionats. Amb tot, Maribel no en té prou i ha assumit la difusió del futbol femení com una lluita personal.

■ TEXT: Vanessa Fornis | FOTOS: Miguel Ruiz

Ni ella mateixa podia preveure l'expectació

que provocaria la seva arribada al Barcelona. Coneguda per ser la primera dona en el món del futbol que va demanar que la deixessin jugar en un equip masculí, el Celaya mexicà, Maribel Domínguez s'ha convertit en un personatge mediàtic. Tot i que a vegades se sent superada per l'interès dels mitjans de comunicació, és plenament conscient que d'aquesta manera està més a prop d'aconseguir la missió que ella mateixa s'ha atribuït: que el futbol femení deixi de ser un esport poc conegut.

Uns inicis complicats

Els seus inicis en el món del futbol no van ser gens fàcils. La seva afició per aquest esport va néixer quan només tenia 8 anys. Des de llavors, els moments més divertits del dia van ser "els partidets que jugava amb el meu germà més petit". De nou germans, sis noies i tres nois, la Maribel és la més petita de les noies. Potser per aquest motiu, inicialment la seva mare es va oposar a que la seva filla es dedicés al futbol. "La meua mare tenia por que em peguessin", recorda somrient la Maribel. A l'oposició de la seva mare s'hi va afegir el fet que el futbol femení no està ben vist a Mèxic. Però això tampoc no la va frenar; es va fer-se dir Mario per tal de poder jugar en un equip de nois, el Palmeiras de Ciutat de Mèxic. Els seus companys no es van adonar que era una noia "fins que van veure una foto meua en un diari amb la selecció femenina". A partir d'aquí, va començar una carrera futbolística que va tenir el punt més àlgid quan la FIFA li va negar la possibilitat d'integrar-se al Celaya, un equip mexicà de futbol masculí.

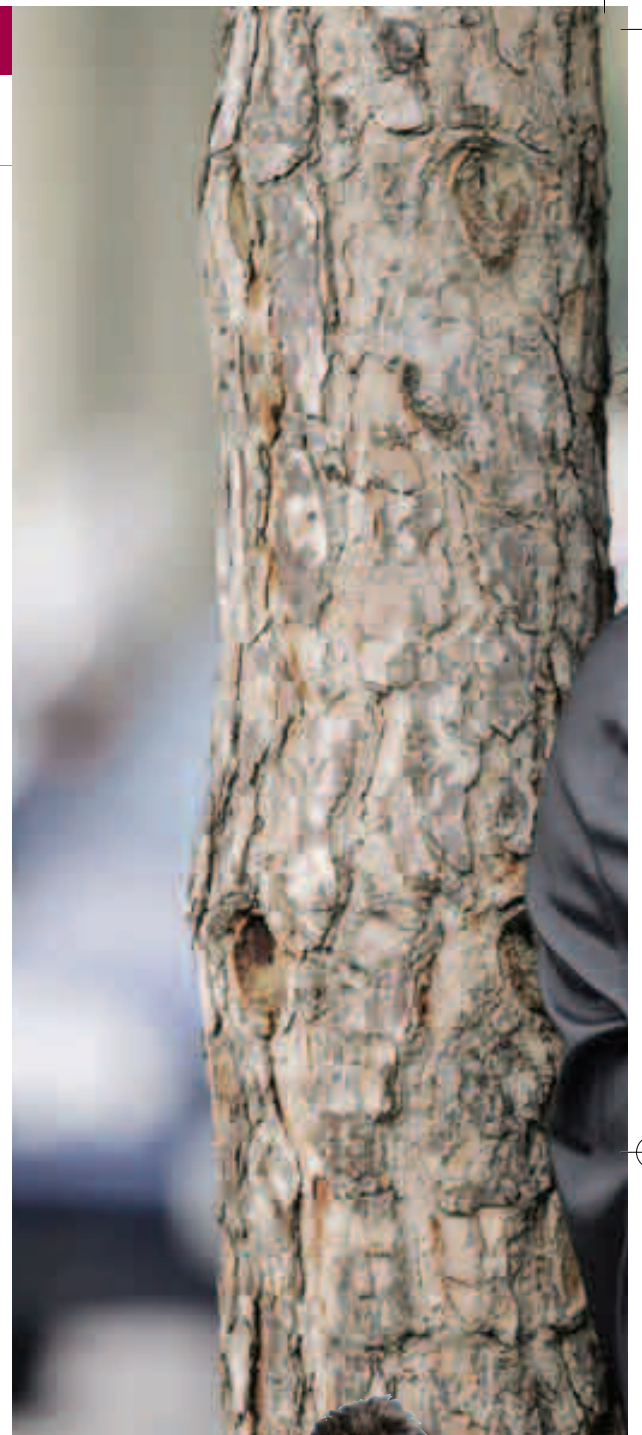
Als 26 anys, aquesta dona, a qui les circumstàncies li han enfortit el caràcter, pot presumir d'haver jugat quatre temporades als Estats Units i de ser l'única mexicana que ha marcat en uns Jocs Olímpics.

El debut amb el Barça, inoblidable

Amb aquesta història al darrere, Maribel explica que "de qualsevol experiència negativa sempre en surt alguna cosa positiva". I aquí és quan parla del seu fitxatge pel FC Barcelona. Va arribar carregada d'il·lusions i disposada a ajudar les seves noves companyes a sortir de la zona més complicada de la classificació. El seu debut va ser rodó. Millor, impossible. Va ser decisiva en la victòria per 0 a 5 -que és una combinació molt blaugrana- contra el Torrejón amb un 'hat-trick'. "Va ser un dia excel·lent. Mai m'hagués imaginat que marcaria tres gols en el meu debut amb el Barça. El futbol de vegades et regala grans moments, i a mi em va donar aquest. Són aquelles petites coses que fan gran el futbol". A Catalunya se l'ha batejat amb el sobrenom de *Marigol*, i n'està encantada. Té molt clar que "és un homenatge a la meua feina, que és marcar gols". Abans, als Estats Units, la coneixien pel motiu de *Marigolazo*, mentre que a Mèxic senzillament era 'la formiga atòmica'.

Un club 'excel·lent'

La seva adaptació al Barça ha estat perfecta. Afirmar haver entès ràpidament el significat de la frase 'més que un club', una idea que comparteix plenament. Segons diu, "cada dia em sorprèn més la grandesa d'aquesta entitat". Li han cridat especialment l'atenció les instal·lacions del club,

MARIBEL DOMÍNGUEZ

TEST BLAUGRANA

Una persona que admiri: Ronaldinho

Un moment del dia: l'entrenament

Una virtut: marcar gols

Un defecte: m'empipo sovint –ella en diu 'enojona'–

El més important a la vida és... viure-la al màxim i deixar viure

L'entristeix... pensar en la meua família, perquè l'enyo

Una mania abans de saltar al terreny de joc: resar i tocar la gespa

En un futur llunyà es veu... com a directora tècnica

Família: bàsica. tinc intenció de formar la meua

Què valora en un home: que sigui senzill i carinyós

El que menys li agrada: perdre, en tots els àmbits de la vida

El més bonic que li han dit: 'Vull ser com tu'

Un record molt especial: quan vaig marcar en els Jocs Olímpics

'Que n'aprenquin': ho vaig dir el dia del meu debut, amb el tercer gol. Va ser una reivindicació. Més tard he descobert que el president Joan Laporta també la fa servir

Un repte: aprendre català

Exemple d'integració

Maribel és molt feliç amb la seva nova vida a Barcelona. Des que va arribar, comparteix pis amb quatre companyes d'equip. No és un pis qualsevol. Per la varietat de les nacionalitats que hi conviuen, l'han batejat com l'ONU. Marigol comparteix sostre amb la Sheila Fortes, de Cap Verd, la Simona Vintila, de Romania, l'Alba Vilas, catalana, de Tortosa, i la Kaky Fuertes, d'Extremadura. Amb elles comparteix, a més del futbol, la vida quotidiana. Les alegries, les penes, les curiositats i els descobriments de les noies de la seva edat.

que qualifica d'espectaculars. També destaca la importància de les altres tres seccions professionals. Fins ara només ha pogut viure un partit de futbol a l'estadi, el Barça-Chelsea de la Lliga de Campions. Va quedar sorpresa per l'ambient, i ara té pendent una visita al Palau Blaugrana per veure un partit de bàsquet. Pel que fa al seu rol en el Barça femení, Maribel és discreta i deixa les coses clares: "només sóc una noia que li agrada jugar a futbol. El primer dia ja vaig dir a les meves companyes que jo només sóc una més, que l'equip és de totes, i que només vull aportar el meu granet de sorra per aconseguir els objectius col·lectius". La vida de Maribel Domínguez en els seus primers mesos a Barcelona està marcada per les entrevistes. A tota hora,... diaris, ràdios i televisions. D'aquí i d'allà. Tot i així, sempre li queda temps per algunes de les seves aficions, com cuinar o llegir. Quan té l'oportunitat, l'aprofita per parlar amb la seva família, que enyo "moltíssim". Té moltes ganes de tornar a veure la seva mare. "Tant de bo estigués aquí, amb mi!", exclama ■

ESTUDI DE LES LESIONS MUSCULARS

SERVEIS MÈDICS FC BARCELONA. COORDINADOR: FRANCESC ORENES
FOTOS: MIGUEL RUIZ / SERVEIS MÈDICS

El sistema muscular dels esportistes professionals està sotmès a un treball constant que requereix una dedicació molt especial tant dels preparadors físics com dels serveis mèdics del club. Un dels aspectes més importants d'aquesta atenció és la valoració de l'estat dels músculs i la seva funcionalitat, per poder diagnosticar, prevenir i recuperar les lesions musculars.

Quan es produeix una lesió muscular es posa en marxa un procés que s'inicia amb la diagnosi de la lesió. Per estudiar l'estat del múscul i conèixer l'abast exacte de la lesió es fan servir diferents mètodes. Actualment, dos dels sistemes més utilit-

zats pels serveis mèdics del club són l'ecografia i una prova innovadora: una analítica que determina la quantitat de miosina a la sang. El FC Barcelona és un dels clubs capdavanters a nivell mundial en la utilització d'aquestes tècniques i s'ha convertit en un referent obligat per altres clubs esportius en l'àmbit de la diagnosi de les lesions musculars.

En el cas del futbol, un bon entrenament del sistema muscular, sobretot de les extremitats inferiors, és un dels aspectes cabdals per evitar lesions dels músculs. Durant els partits hi ha moltes situacions on la potència muscular juga un paper

determinant. És el cas dels esprints, els salts o els xuts. Accions on augmenta considerablement el risc de patir estrebades o trencaments. Les lesions musculars són freqüents en els esportistes i, per aquest motiu, determinar l'estat exacte de l'estructura muscular que s'ha lesionat és fonamental per establir un pronòstic concret i programar la recuperació.

El múscul és un teixit que està format per un conjunt de cèl·lules allargades, les fibres, que permeten la contractilitat i el moviment de les diferents parts del cos humà mitjançant un procés d'extensió i flexió. Els més de 600 músculs del

Rafael Márquez, sotmetent-se a una ecografia al mateix vestuari del primer equip

cos exerceixen de motor del moviment. Quan l'esportista es lesiona es perden determinades propietats del múscul com la força i la potència i, per tant, es perd capacitat de treball.

Les principals lesions musculars que pateixen els futbolistes i els esportistes en general són els trencaments, parcials o totals, sigui per estrebada o per contusió, així com les microlesions per sobrecàrrega.

Ecografia

L'ecografia és una prova de diagnosi mèdica que ajuda a visionar l'estructura anatòmica del múscul lesionat mitjançant la tecnologia d'ultrasons, també coneguda com a ultrasonografia. Aquesta tècnica és molt utilitzada pels serveis mèdics del FC Barcelona. És un mecanisme molt eficaç, segur, indolor i es pot repetir les vegades que faci falta sense cap mena de risc per a l'esportista. Precisament, aquest avantatge permet fer un bon seguiment de les lesions musculars.

L'ecografia funciona a través de la tecnologia d'ultrasons. Els ultrasons (ones acústiques) actuen sobre el teixit del múscul, reboten -creant un eco- i reconstrueixen una imatge en dos di-

mensions. Aquesta tècnica, coneguda més popularment en la seva vessant ginecològica pel seguiment dels embarassos, també s'utilitza en altres camps mèdics i és molt valorada dins del món de la medicina esportiva per detectar lesions musculars i tendinoses.

A diferència de la ressonància magnètica (RMN) -una altra tècnica també basada en la imatge per avaluar l'estat del múscul- l'ecografia dóna una imatge dinàmica i més específica de l'estructura muscular, tot i que és menys sensible respecte la ressonància magnètica.

Analítica de sang per detectar miosina

Des de fa dos anys, i amb la col·laboració del Departament de Bioquímica de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, els serveis mèdics del FC Barcelona complementen els estudis ecogràfics amb una prova que ajuda a precisar si existeix lesió muscular. Aquesta prova, una analítica que determina si existeix miosina a la sang, és de molta utilitat sobretot quan la imatge de l'ecografia no és prou clara.

La miosina és una proteïna que forma part del teixit muscular i que és causa de les propietats

Analítica de sang realitzada per un membre del Departament de Bioquímica de la Facultat de Medicina de la UB

contràctils i elàstiques del múscul. Quan amb l'ecografia no n'hi ha prou per diagnosticar una lesió amb total fiabilitat s'analitza la sang de l'esportista per detectar si hi ha presència de miosina. Si apareix aquesta proteïna a la sang significa que la lesió existeix. La quantitat de miosina a la sang determina el grau de lesió muscular de l'esportista ■

**Assistència
Sanitària
Col·legial**
Grup Assistència

PROVEÏDOR MÈDIC OFICIAL

Assistència Sanitària Col·legial vol comunicar a tots els socis, simpatitzants i públic en general, que des del dia 1 de gener d'enguany es converteix en el nou proveïdor mèdic oficial del club en les categories d'assegurances mèdiques i serveis hospitalaris.

Seguint la línia habitual de millora permanent de servei als nostres assegurats, Assistència Sanitària Col·legial obrirà pròximament un centre mèdic a les instal·lacions del Camp Nou.

**Per a informació del Grup
truca ara al 902 120 122**

Som 5.000 metges a la teva disposició, 50 clíniques i centres sanitaris, l'Hospital de Barcelona i el nostre exclusiu Servei d'Urgències Domiciliàries.

**Assistència
Sanitària
Col·legial**
Grup Assistència

FCBARCELONA

LA MILLOR ASSISTÈNCIA PER AL MILLOR CLUB

L'EMIGRANT FUTBOLISTA

Maxi és l'últim jugador argentí que ha aterrat a Barcelona. Però cada dia, un munt de ciutadans de l'Argentina arriben també a Catalunya per iniciar una nova etapa vital. Com altres compatriotes, el futbolista deixa el seu país per buscar un nou futur més enllà de les seves fronteres. Els problemes, la identitat del país acollidor, el pes de l'economia o el clima són temes recurrents. Parlem de futbol i emigrants argentins.

■ TEXT: David Saura | FOTOS: Miguel Ruiz

Per a Maximiliano Gastón López, l'arribada a l'aeroport del Prat significava el primer pas d'una nova vida, lluny del seu país. La seva arribada també es pot considerar com un exemple més de l'experiència viscuda pels milers d'argentins que en els últims anys s'han establert a Catalunya. Un fenomen provocat sobretot per la greu situació econòmica que es va viure a l'Argentina a finals de l'any 2001. És cert, però, que els motius que han portat Maxi, de 20 anys, a Barcelona són prou diferents a les setanta mil raons que hi ha al darrera dels prop de setanta mil argentins que actualment viuen a Catalunya, segons diverses estimacions.

Amb tot, el futbol no està ni de bon tros entre les principals raons que fan que els argentins s'instal·lin a Catalunya. Diego Arcos, que és el president del Casal Argentí de Barcelona, ho relaciona amb la potència econòmica de la capital del país: "La dinàmica econòmica a Barcelona és molt intensa. Això li permet donar sortida a l'immigració perquè es generen molts llocs de treball." En certa manera, aquesta potència econòmica explica també que molts jugadors argentins amb un gran prestigi al seu país hagin arribat al FC Barcelona després de pagar un traspass al seu club d'origen, com els casos, entre d'altres, de Maradona, Saviola, Riquelme i el mateix Maxi.

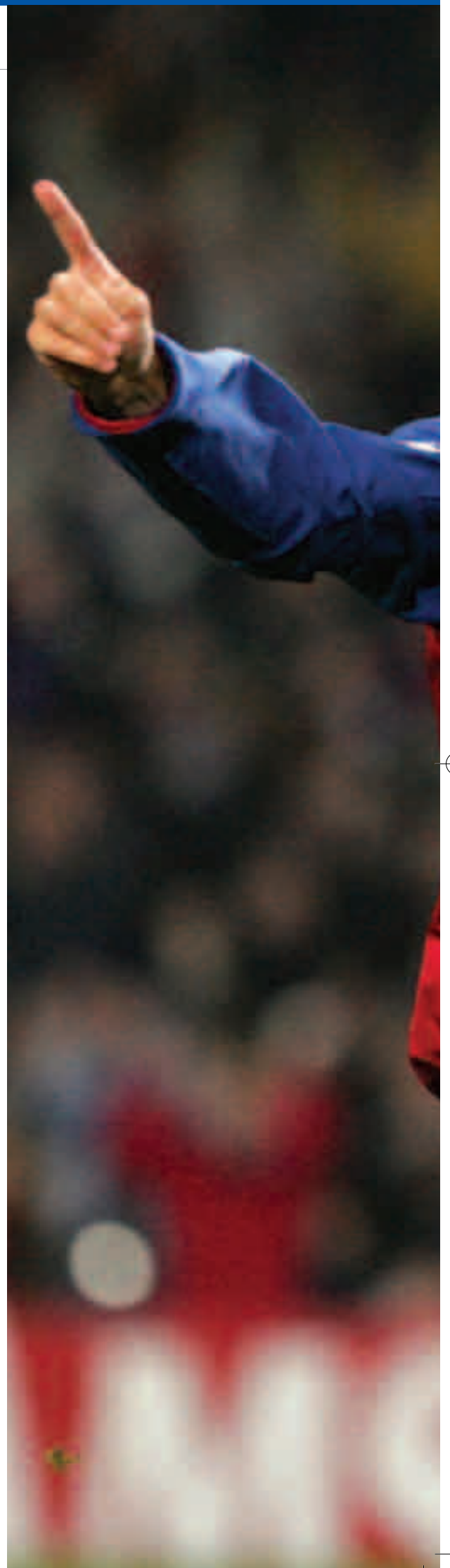
El pes de la cultura

Diego Arcos, que fa 15 anys que viu a Catalunya treballant amb la comunitat argentina, està convençut que "Catalunya és el millor lloc de l'Estat per emigrar, perquè té l'afegit d'una cultura per aprendre". Assegura que aquest fet, i la

tradició de terra d'acollida que històricament ha tingut, fa que els argentins vegin amb bons ulls Barcelona i Catalunya com a destinació per establir-s'hi: "Catalunya no ha d'aprendre a rebre immigració. Ja fa temps que hi està acostumada. És un territori molt més absorbent que la resta de l'Estat. A Catalunya, històricament, hi han arribat molts immigrants. Catalunya té una cultura per oferir als que arribem de fora. Hi trobes moltes coses per aprendre i això no és un entrebanc, sinó una fita per aconseguir." Per tot això, considera que els seus compatriotes "s'enamoren de Catalunya. La gent que s'hi adapta, és molt difícil que se'n torni al seu país d'origen."

Un altre argentí que fa més de 15 anys que viu a Catalunya és Gaby Cairo, exjugador d'hoquei patins i gerent de les seccions no professionals del FC Barcelona. Parla el català amb desimboltura i està convençut que l'idioma "no és un obstacle per als immigrants", malgrat que reconeix que adaptar-se a una nova llengua "no és fàcil". Diego Arcos, que cada dia tracta amb argentins acabats d'arribar al país, insisteix en dir que "el principal problema del argentins que arriben és el desconeixement de la identitat de Catalunya". "Això sí, un cop la coneixen, intenten adaptar-s'hi", afirma.

Gaby Cairo se sent totalment adaptat a Catalunya i apunta alguns dels factors que fan que sigui un lloc molt adequat perquè els argentins s'hi trobin de gust: "El clima és molt atractiu i similar a algunes zones de l'Argentina, com en el meu cas. Els costums són molt semblants i això fa que l'adaptació sigui més fàcil." En aquest sentit, l'excapità de l'equip d'hoquei patins del Barça està convençut que "l'oportunitat única" que ha tingut de poder viure el club per dins "m'

L'EMIGRANT FUTBOLISTA

ha permès conèixer de prop la idiosincràsia del país i de la seva gent". "A més, crec que futbolistes argentins que recentment han estat aquí, com Saviola, Bonano o Sorín, també han sabut captar aquesta personalitat pròpia", afegeix.

Lloc de referència

En pocs mesos, Maxi López ja n'ha tingut prou per intuir les virtuts d'una "ciutat increïble", on de seguida s'hi ha trobat molt còmode. "Barcelona és una de les millors ciutats d'Europa, amb moltes possibilitats de treball... Jo abans no la coneixia, però és un lloc per quedar-s'hi."

Catalunya és, de lluny, la comunitat de l'Estat on hi viuen més argentins. Segons el padró dels municipis catalans, actualment n'hi ha prop de trenta-cinc mil que viuen a Catalunya; al Barça, n'hi ha 13: a més de Maxi i Cairo, cal comptar tres jugadors de l'equip d'hoquei, un al d'hoquei herba i set al de rugbi. Aquests trenta-cinc mil argentins que hi ha a Catalunya és la xifra oficial, però les entitats que treballen en l'atenció als immigrants argentins consideren que la xifra real s'enfila força i es mou entre els seixanta i els vuitanta mil. A la Comunitat de Madrid, la segona en aquest rànquing estatal, les xifres oficials situen la colònia argentina al voltant de les vint-i-una mil persones. A banda de les xifres oficials i de les aproximacions reals, a l'hora d'establir un cens fiable també s'ha tenir en compte el nombre creixent d'italians que s'incorporen, any rere any, als padrons municipals. En molts casos, al darrera d'aquesta arribada de ciutadans del país transalpí (en tres anys, Barcelona ha passat de tenir-ne tres mil a fregar la xifra dels dotze mil) no hi ha un motiu d'immigració específic. Sovint, aquests casos es podrien explicar per l'arribada de ciutadans argentins que disposen de passaport amb doble nacionalitat, l'argentina i la italiana. Sense anar massa lluny, Maxi López n'és un exemple.

Una qüestió de caràcter

El caràcter dels catalans és un altre aspecte que, en línies generals, està ben considerat pels argentins que arriben aquí. Acostumats a la situació d'inestabilitat que es viu al seu país, la seriositat i l'esperit treballador dels catalans deixa de ser un tòpic i es converteix en un reclam: "Tinc un nebot que està a Barcelona i està molt content. Tothom et diu el mateix, que es tracta d'un lloc molt bo per establir-s'hi. Sempre es diu que hi ha gent amb capacitat de treball, amb formació i es valora la seriositat a l'hora de fer tractes." És la reflexió d'Alberto Caloggero, president de la Penya Barcelonista Nicolau Casaus de Buenos Aires, que reconeix que "quan no els coneixes, els cata-

L'EMIGRANT FUTBOLISTA

lans no són una gent fàcil en el primer contacte. Amb tot, una vegada t'obren els braços ja no te'ls tanquen mai."

Gaby Cairo també valora l'estabilitat que es pot trobar a Catalunya: "Crec que els argentins que arriben aquí valoren especialment la seriositat dels catalans: quan et prometen alguna cosa ho compleixen. Si et contracten per a un treball i ets vàlid, tens continuïtat. I això s'ha trobat en falta últimament a l'Argentina." Amb tot, Cairo reconeix que els esportistes professionals poden gaudir d'un nou país des d'una "situació de privilegi" respecte dels seus compatriotes, que fonamentalment arriben a un altre país per motius econòmics.

Futbol: la necessitat d'emigrar

De fet, les necessitats econòmiques són, en un percentatge molt elevat, la primera de les motivacions que fa moure els argentins fora del seu país. En el cas del futbol, aquesta emigració cap a Europa esdevé gairebé una obligació quan un jugador amb projecció es vol consolidar com a professional, tal com diu, des de Buenos Aires, Alberto Caloggero: "Ara, els jugadors joves s'estan molt poc temps als seus clubs d'origen. Un cop arriben al primer equip, és difícil que hi aguantin més d'un any. Veuen Europa com la seva salvació i, sobretot, com la salvació de les seves famílies."

Gaby Cairo també creu que "les qüestions econòmiques" condicionen la marxa de jugadors argentins: "És una oportunitat perquè s'assegurin el seu futur econòmic en un període de set o vuit anys. Després hi ha altres aspectes secundaris, com la possibilitat de tenir un reconeixement internacional o la d'ampliar les possibilitats d'anar convocat amb la seva selecció." Amb tot, ràpidament puntualitza que es tracta d'una dinàmica que no es pot aplicar al seu esport, l'hoquei sobre patins, on les xifres contractuals són molt inferiors que al futbol.

Maxi López no combrega del tot amb aquesta obligació d'emigrar a Europa si es vol triomfar, tot i reconèixer que aquest és un pas important per als futbolistes del seu país. En el seu cas, ho atribueix a l'oportunitat única que se li va oferir des del Barça: "Jo vaig jugar tres anys al primer equip de River Plate i vaig guanyar-hi tres títols. És un club per quedar-s'hi. Si un està bé on està, no té l'obligació de marxar. També és cert que jo sentia que l'arribada de noves experiències em farien créixer; m'ajudarien a madurar com a jugador i com a persona. Crec que era el moment de marxar."

Mentre a Catalunya passa això, a l'Argentina sembla que les coses canvien. A poc a poc, els indicadors econòmics i socials s'allunyen del color vermell. Argentina canvia cap a millor. "Com el

Gardel canta a Samitier

■ TEXT: Manel Tomàs

Carlos Gardel, argentí, cantant i famós, va ser universalment conegut com a creador i intèrpret de tangos. L'any 1923, quan ja era una figura mundial, va arribar de gira a Madrid i també a Catalunya. A la ciutat de Barcelona s'hi va estar una llarga temporada i hi va conèixer Josep Samitier, que aleshores era l'ídol de l'afició del FC Barcelona. Gardel no ho va poder evitar i va acabar convertit en un culé fanàtic. A Barcelona va tenir xicota, una munió d'amics i grans èxits artístics al Principal Palace. Amb Samitier convertit en el seu gran amic, se'l va veure a les pistes de bitlles de La Rambla, a les revistes musicals del Paral·lel i als restaurants de moda, com El Canari de la Garriga. Amb el temps, l'argentí va acabar dedicant al seu amic futbolista un tango... el tango "¡Sami!...", escrit per Lito Mas amb música de Nicolás Verona. Era el novembre de 1928.

“¡Sami!...
capitán del Barcelona...
con tu juego, que emociona,
nos has hecho estremecer...
¡Sami!...
portador de la nobleza
de tu tierra de grandeza...
¡caballero Samitier!”

La gènesi d'aquest tango arrenca en el mes d'agost d'aquell 1928, quan el Barça va fer una gira per l'Argentina - esportivament, amb uns resultats més aviat fluixos- i amb Gardel d'amfitrió dels catalans. La qualitat humana que formaven Samitier i els seus companys d'equip va impactar els argentins, fins al punt d'immortalitzar-los en un tango. Això va passar el 1928, l'any de la mítica triple final del Campionat d'Espanya, que el Barça i la Reial Societat van jugar a Santander. Va ser una final famosa per l'emotiu poema que Rafael Alberti va dedicar a Ferenc Platko, que era el porter d'aquell Barcelona. La nit de la victòria, el 29 de juny, el poeta andalús va participar en la festa de celebració del títol amb els jugadors del Barça. Alberti va descriure aquella nit.

“Por la noche, en el hotel, nos reunimos con los catalanes. Se entonó 'Els Segadors' y se ondearon banderines separatistas. Y una persona que nos había acompañado a Cossío y a mí durante el partido cantó, con verdadero encanto y maestría, tangos argentinos. Era Carlos Gardel.”

El genial argentí, fruit de la relació que havia establert mesos abans amb Samitier, havia acompanyat el Barça en aquella històrica final a Santander.

Gardel va morir el 24 de juny del 1935 a Colòmbia, en un tràgic accident d'aviació que va dimensionar el mite. En aquella època, el seu amic 'Sami' estava a punt de penjar les botes. El Barça, cada vegada que ha jugat a Buenos Aires ha visitat la tomba del genial cantant. Sempre hi ha deixat un ram de flors amb els colors blau i grana. I encara avui, a la pàtria del rei del tango, al barri de la Boca, pels carrers de Florida i Corrientes i també al barri de Palermo, recorden el nom de Samitier.

'QUÉ BUENO QUE VINISTE'

La història recent del Barça i dels jugadors argentins té molts punts en comú. La presència, en els últims anys, de jugadors com Pizzi, Pellegrino, Saviola, Bonano, Riquelme, Sorín i el mateix Maxi han contribuït a reforçar una relació que ve de llarg. Aquesta vinculació també s'ha estès a les banquetes (Helenio Herrera, Roque Olsen i César Luis Menotti) i a les seccions professionals, on noms com Juan Domingo de la Cruz o Marcelo Nicola (bàsquet) i Roberto Roldán, Gaby Cairo i els germans Páez (hoquei sobre patins) han contribuït als èxits esportius del club.

Amb tot, quan parlem de jugadors argentins i del Barça, el més fàcil és recórrer al futbol –n'hi han passat un total de 18- i recordar Diego Armando Maradona. El crac argentí i el nostre club sempre tindran un lligam especial, sobretot per detalls que el situen en

un lloc privilegiat en l'imaginari col·lectiu: els seus dríbllings, els xuts de falta, la seva personalitat i un catàleg de gols de qualitat fan que encara avui sigui un futbolista difícil d'oblidar. En dues temporades, Maradona, que va arribar al club després del Mundial 82, va guanyar tres títols (una copa d'Espanya, una Copa de la Lliga i una Supercopa d'Espanya), va patir una hepatitis i després una greu lesió –arran d'aquella entrada duríssima de Goikoetxea a l'estadi-, que van marcar el seu pas pel club i la seva posterior marxa al Nàpols, a canvi de mil milions de pessetes.

Garchitorea: del Barça a Hollywood

A banda de Maradona, la relació entre l'Argentina i l'equip de futbol del Barça també presenta una història rica en anècdotes i curiositats personals, sovint força desconegudes i oblidades en un passat una mica més llunyà. L'any 1915 Juan Garchitorea es va convertir en el primer jugador argentí que va militar al FC Barcelona. De fet, malgrat el seu passaport argentí, el club el va inscriure com a espanyol i va jugar fins que l'Espanyol va denunciar aquest fet i la Federació Catalana va obligar el Barça a repetir tots els partits. Des d'aleshores va tenir poc futur al món del

futbol. En canvi, la seva trajectòria va tenir més èxit a Hollywood, fora dels terrenys de joc, on es va convertir en un actor reconegut sota el nom de Juan Torena.

A finals del quaranta, tres jugadors argentins van contribuir a una etapa brillant de la nostra història: Florencio Caffaretti, Marco Aurelio Di Paulo i Mateo Nicolau. El primer, que ben aviat es va guanyar l'estima dels aficionats, va deixar el Barça per una greu lesió. Marco Aurelio, que passarà a la història com el jugador que va fer el gol 1.000 del Barça a la Lliga, va arribar de Mèxic conjuntament amb Mateo Nicolau, amb qui va establir una gran connexió en el joc per la banda. Nicolau, que té aquest nom tan poc argentí per la seva ascendència balear, és el jugador de l'Argentina que més títols ha guanyat al Barça: 2 Lligues, 2 Copes, 2 Copes Llatines i 2 Copes Eva Duarte.

L'afer Di Stéfano

Cronològicament, la següent etapa de la relació Barça-Argentina té un nom propi: Alfredo Di Stéfano. No va arribar a jugar al Barça en un partit oficial, però es tracta d'un jugador que va incidir en la història de l'entitat. El Barça, que l'any 1953 havia arribat a una acord amb el club que tenia els seus drets (River Plate), va haver de lluitar per Di Stéfano contra el Reial Madrid, que tenia pactat el seu fitxatge amb el Millonarios, el club que el tenia cedit en aquells moments. Les pressions de tot tipus, també polítiques, van evitar que Di Stéfano pogués jugar al Barça al costat d'un altre crac, Ladislau Kubala. El seu fitxatge frustrat va venir acompanyat d'una etapa poc lluïda a nivell esportiu.

Entre les històries personals dels argentins a Can Barça, també cal recordar la de 'Milonguita' Heredia. En aquest cas, tot i parlar dels anys setanta, novament les traves federatives van endarrerir el seu debut amb l'equip blaugrana, en un moment en què no es podien contractar jugadors estrangers. La Federació Espanyola no va permetre que el Barça fes la inscripció d'aquest davanter per la seva condició d'oriünd i va haver-lo de cedir dos anys, al Porto i l'Elx. Un cop de tornada al Barça, amb la nacionalitat espanyola a la butxaca, va guanyar-se l'estima de l'afició del Camp Nou a base de coratge i de sacrifici. A més, el seu cas va servir per obrir la porta dels jugadors estrangers a Espanya i, per extensió, de més argentins al Barça ■

Por estas

líneas

se deslizan

algunas

de las mejores

fragancias

del mundo.

Llega lo más nuevo para tu coche.

Un menor tamaño. Un diseño innovador. Una fragancia fascinante. Un concepto de ambientador diferente. Hemos explorado nuevos territorios, trazado nuevas líneas y trabajado nuevos materiales. El resultado, el nuevo Ambi Pur Car, especialmente diseñado para ti y para integrarse de una manera discreta y elegante en tu coche.

Nuevo Ambi Pur Car. Inspirado en los coches.

■ TEXT: Xavier Catalán

Dos títols més per al Dream Team d'hoquei

24 de febrer i 13 de març. L'equip d'hoquei patins ha afegit al seu palmarès la Supercopa d'Espanya, imposant-se al Liceo, i la Copa del Rei, al Patí Vic. En el partit d'anada de la Supercopa, al Palau, els homes de Figuerola van derrotar clarament l'equip gallec per 7 a 3, i en el de tornada van empatar a dos gols. A la fase final de la Copa del Rei, que es va jugar a Reus, el Barça va eliminar l'Igualada, el Lloret i, a la final, va derrotar el Vic. En aquest partit, el conjunt blaugrana va acabar guanyant per 2 a 0, amb gols de Panadero i de José Luis Páez. Aquesta és la Copa número 16 que es guanya en la història de la secció.

Xavi O'Callaghan, una vida dedicada al Barça

15 febrer. El jugador d'handbol Xavier O'Callaghan va fer públic que acabarà la seva carrera professional a final d'aquesta temporada. En una roda de premsa molt emotiva, O'Callaghan va comunicar que deixarà el club i l'handbol després de 15 temporades al primer equip i de 19 anys a l'entitat. O'Callaghan ha guanyat amb la samarreta blaugrana un total de 53 títols.

Trias cedit al Girona

28 gener. El Winterthur FC Barcelona i el Casademont Girona van tancar l'acord per cedir Jordi Trias al conjunt gironí fins al final de la temporada 2004/05. Els responsables de la secció de bàsquet van optar per cedir Trias al Girona perquè en aquest equip tindrà la possibilitat de progressar i disputar més minuts.

Puyol i Xavi amb els veterans

10 febrer. L'Agrupació Barça Veterans (ABV) impulsa una nova iniciativa: una taula rodona compartida, amb jugadors del primer equip i exjugadors del club. En la primera edició els protagonistes van ser Puyol, Xavi, Olivella i Fusté, moderats per Pichi Alonso.

Viatge institucional del FC Barcelona al Marroc

21 març. El president Joan Laporta, i els directius Xavier Cambra, Alfons Godall i Alejandro Echevarría, van fer un viatge institucional al Marroc. En el viatge, que es va fer conjuntament amb representants de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, es van inaugurar quatre Penyes Barcelonistes i es van firmar diferents acords de col·laboració amb les institucions marroquines.

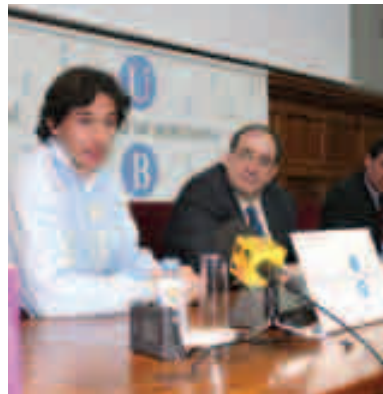
EL CLUB PER DINS

Solidaritat al Camp Nou

15 febrer. El Camp Nou va ser escollit per la FIFA i la UEFA com l'escenari per acollir el partit solidari amb les víctimes del tsunami. Al partit "Football for Hope" hi van participar una quarantena de futbolistes d'altíssim nivell, units per aquesta causa humanitària. Es van enfrontar un equip amb futbolistes europeus, liderat per Xevtxenko, i un altre que estava format per jugadors de la resta del món, amb Ronaldinho com a capità. Van fer vibrar els 40 mil espectadors que es van aplegar al Camp Nou. Els ingressos del partit, que va acabar amb victòria del conjunt de Ronaldinho per 6 a 3, es van destinar íntegrament al Fons FIFA/AFC de solidaritat amb les víctimes del tsunami.

Conferència de Joan Laporta a Londres

7 març. En un acte previ al partit de la Lliga de Campions al camp del Chelsea, el president Joan Laporta va recordar a Londres la transcendència del Futbol Club Barcelona i la vinculació que té amb la història de Catalunya, en una conferència a la London School of Economics. El president blaugrana, que va fer el discurs en català, també va fer referència a la importància de la figura de Joan Gamper.

Albertini presenta la guia italià-català de la UB

28 febrer. El migcampista blaugrana Albertini va presentar la Guia de Conversa Universitària Italià-Català, que està editada pel Servei de Llengua Catalana de la Universitat de Barcelona. Aquesta guia és una eina per a facilitar l'aprenentatge del català als estudiants italians i a les persones d'aquell país que viuen a Catalunya.

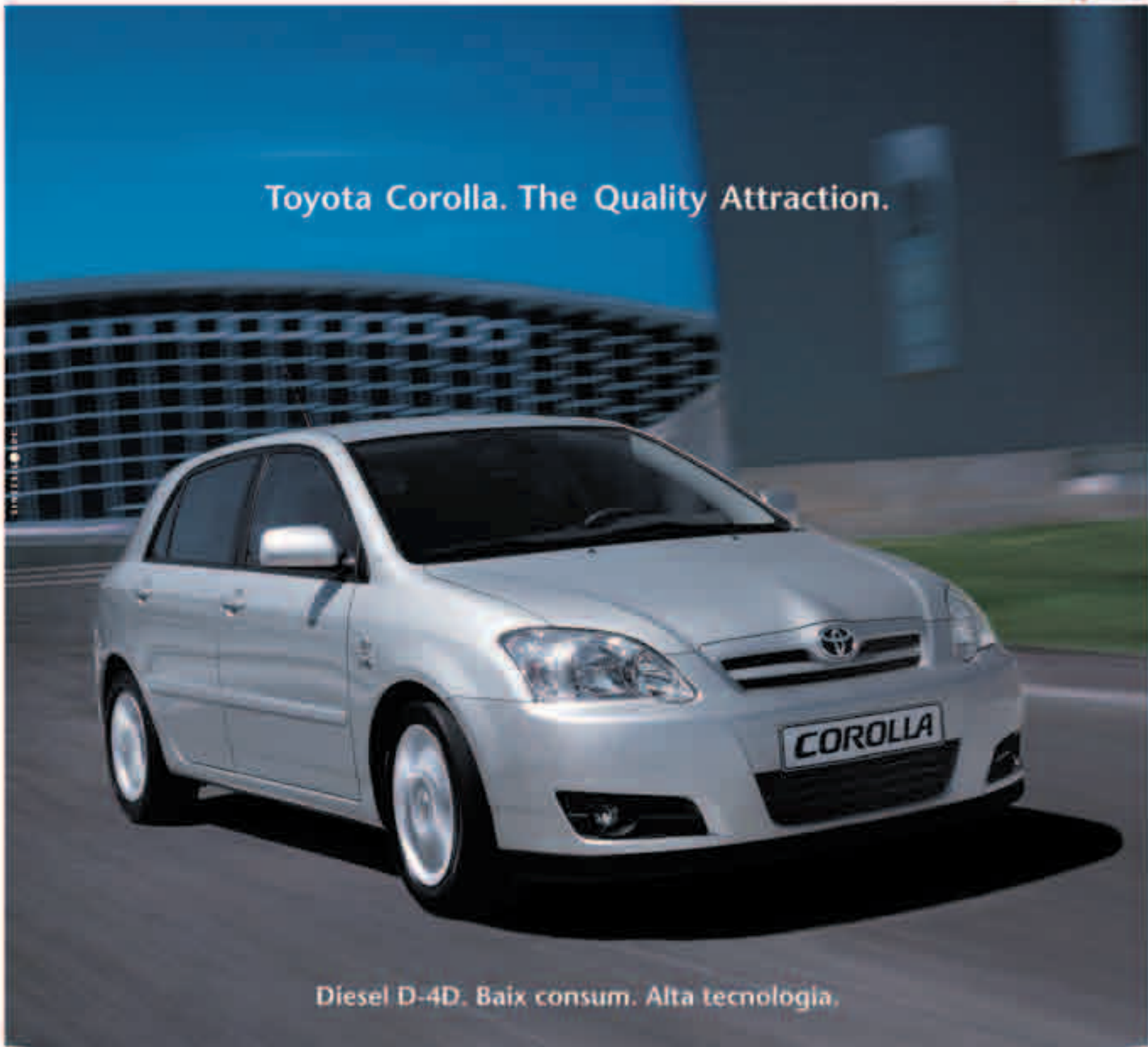
L'atletisme blaugrana segueix col·leccionant títols

22 gener. La secció d'atletisme va guanyar la Copa del Rei de clubs en pista coberta. Feia tretze anys que no s'aconseguia aquest títol. També es va assolir el campionat d'Espanya per equips de cros llarg femení, i les nostres atletes Rosa Morató i Jacqueline Martín van guanyar el títol de campiones d'Espanya de cros llarg i de cros curt, respectivament.

Presentació de "On Tour Japan 2005"

17 març. En el marc de l'estratègia d'internacionalització del club i continuant el procés d'expansió del Barça al continent asiàtic, el primer equip de futbol farà el "On Tour Japó 2005" del 10 al 15 de juny a Tòquio (Japó). El FC Barcelona hi jugarà dos partits. Destaca el que l'enfrontarà a l'actual campió de la Japan Soccer League (JL), el Yokohama Marinos.

Toyota Corolla. The Quality Attraction.

Diesel D-4D. Baix consum. Alta tecnologia.

TOYOTA. COTXE OFICIAL DEL FC BARCELONA. FENT EQUIP.

Toyota Corolla D-4D 116 cv. Sol 3µ.

17.800 €

El primer que t'atreu és el seu disseny, i després ja no pots deixar de mirarlo. Així descobreixes la seva desenvolupada tecnologia, la seva potència, que assoleix els 116 CV, el seu baix consum i l'equipament més complet de la gamma. Un cotxe que ho té tot.

Climatitzador automàtic, airbags de conductor, d'acompanyant i laterals, ABS+EBD, llantes d'alliatge, ràdio CD RDS amb 6 altaveus, sensor de pluja, fars antiboira, volant de cuir amb comandaments d'àudio integrats, i instrumentació Optitron.

Informació i prova: 902 342 902

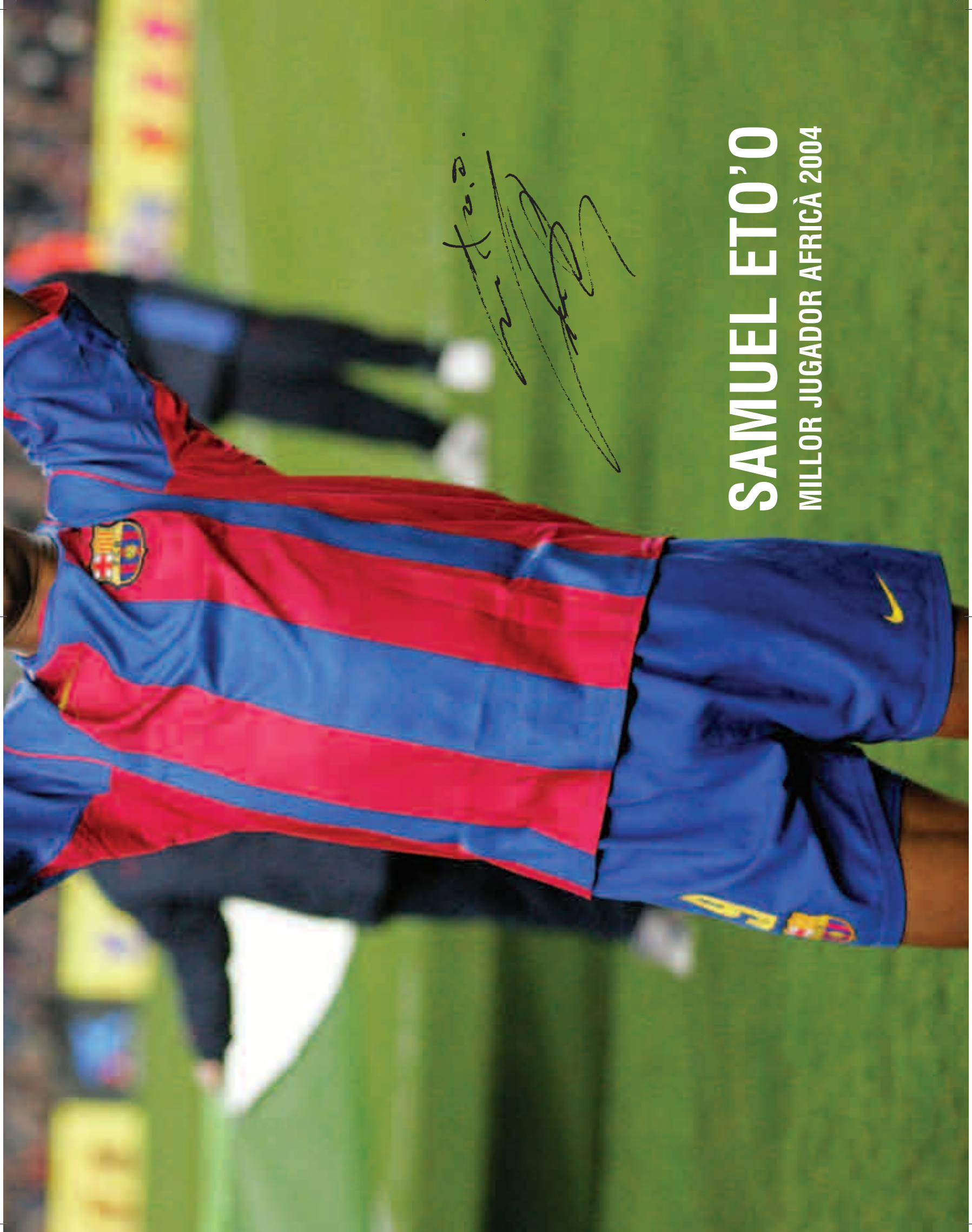

TODAY TOMORROW TOYOTA

BARÇA

Samuel Eto'o

SAMUEL ETO'O

MILLOR JUGADOR AFRICÀ 2004

terra.es

Si ets del Barça i ets de Terra, ets més gran.

Terra i el Barça tenen l'espai barcelonista més gran a internet: Zona Premium FCBarcelona. Fotos, vídeos, gols, notícies, fitxatges, exclusives, declaracions... Tot el que t'interessa saber del teu equip al teu ordinador.

Contracta'l al **902 15 20 25**, a fcbpremium.terra.es o a distribuïdors autoritzats.

Telefónica

terra
ets gran

FCBARCELONA

La Fundació continua amb la difusió cultural

21 gener. La Fundació FC Barcelona impulsa, en col·laboració amb la Fundació Catalana per a l'Esport, el programa pedagògic El Joc Net i l'Esport. És una proposta que vol transmetre a deu mil nens i nenes, d'entre 8 i 12 anys, de diverses escoles d'arreu de Catalunya, conceptes cívics. A aquests escolars se'ls parla de la companyonia, la integració, la responsabilitat o la solidaritat, amb l'esport com a fil conductor. El projecte consisteix en la realització d'unes conferències als centres educatius, dirigides per monitors especialitzats, i en la convocatòria d'un concurs de treballs visuals i escrits que tinguin relació amb els valors del programa.

Albertini i Maxi López, nous socis del club.

10 febrer. Els últims fitxatges del primer equip de futbol, Demetrio Albertini i Maxi López ja formen part de la gran massa social barcelonista. Els dos jugadors han donat un pas més en el seu compromís amb el club, afegint-se a la campanya d'El Gran Repte'. El migcampista italià és el soci 130.846, i el davanter argentí el 130.847.

Eto'o, rei d'Àfrica

15 febrer. Samuel Eto'o ha guanyat per segon any consecutiu el guardó que l'acredita com a Millor jugador africà de l'any. Amb 116 punts, el davanter camerunès va ser el futbolista que va rebre el màxim reconeixement dels integrants de la Confederació Africana de Futbol (CAF), per davant de Drogba (Chelsea) i Okocha (Bolton).

Flores, al capdavant del bàsquet

28 febrer. Manolo Flores és el nou entrenador del Winterthur FC Barcelona després de la dimissió de Joan Montes. Aquesta és la tercera vegada que Flores agafa el Barça a mitja temporada, la primera en substitució de l'Antoni Serra -el 1985- i la segona per rellevar Bozidar Maljkovic -el 1991-. La secció té com a nou responsable directiu Jaume Ferrer, que ha substituït Josep Maria Bartomeu.

El Barça torna a Montserrat

25 febrer. El president Joan Laporta i els directius Xavier Cambra, Toni Rovira i Josep Cubells va fer una visita institucional a Montserrat. L'expedició barcelonista va escoltar La Salve, va dinar amb el Pare Abat Josep Maria Soler i la resta de monjos del monestir i va fer una visita guiada al Museu de Montserrat. Tant la pujada com la baixada a la muntanya es va fer amb el Cremallera.

ANTONI ROVIRA L'ACCENT

■ TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Miguel Ruiz

L'Antoni Rovira i Monjo (soci número 69.913) és un activista. Un militant del catalanisme. És un home d'acció. Durant anys, el seu compromís amb el país el va canalitzar a través de la FNEC (Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya), la JNC (Joventut Nacionalista de Catalunya) o l'Òmnium Cultural. Amb els anys, el Barça ha esdevingut, per a ell, el principal instrument per fer país des de la societat civil. El seu pare ja havia estat soci, i això el va marcar molt. Des de petit, sobretot a partir dels 12 anys, anava al camp sempre que podia, amb els carnets

dels parents. "Era l'època d'en Johan Cruyff", recorda. I quan li fallaven els carnets de la família, tirava d'un altre recurs conegut per molts culers: "M'estava a les portes de l'estadi, esperant si algun soci tenia un carnet lliure i em podia entrar. Això em va quedar marcat". Definitivament es va fer soci a finals dels 80, amb el retorn de Johan Cruyff al club. "Futbolísticament, que el Cruyff tornés per assegurar a la banqueta va generar una nova il·lusió col·lectiva. Allò em va animar definitivament a fer el pas", diu. Tenia 27 anys i es començava a guanyar la vida.

Però el pas no el va fer sol: "Vaig convèncer un dels meus amics, l'Oriol Puig, i ens vam fer socis junts. Buscàvem una oferta d'aquests carnets que hi havia a la premsa. En vam trobar dos que estaven junts a lateral segona graderia. Els vam comprar i d'aleshores ençà que som dels fixes a l'estadi". Un apunt al final d'aquesta frase dibuixa el Rovira més autèntic: "Jo sóc un soci de lateral, no de tribuna. I crec que és important que en aquest Barça plural que estem fent hi hagi gent que no ve de tribuna en el govern de l'entitat". L'accent social.

Partits sota la pluja

Com molts altres socis, ha seguit partits sota la pluja, i recorda aquella sensació de soledat, enmig d'un munt de cadires buides regades per l'aigua del temporal. Un dels seus grans somnis és "que tots els socis siguem iguals en drets, en deures i ens serveis. I quin millor servei que tots estiguem arrecerats de la pluja. Ja sé que a Barcelona plou poc i que hi ha moltes altres prioritats en el pressupost, però n'hi ha una que em faria una il·lusió especial. Cobrir el camp seria un senyal d'igualtat, de socialització del confort blaugrana". L'accent reivindicatiu.

TEST

Un desig complert des que és a la junta: estar al servei d'una cosa que s'ho val.

Un desig per complir durant aquest mandat: guanyar títols. Tants com es pugui.

Una frase de l'himne del Barça: una bandera ens agermana.

Un entrenador i un jugador de referència: Johan Cruyff, Rijkaard, Guardiola i Kubala (pel record del meu pare, que es va fer soci per ell).

Una afició: estar amb els meus fills, llegir i fer esport.

Un racó per a desconnectar: l'Empordanet i els Pirineus

Un personatge històric: Prat de la Riba i Pompeu Fabra.

Un altre esport, a banda del futbol: el tennis.

Els moments més memorables que l'Antoni Rovira ha viscut al Camp Nou són les quatre lligues consecutives. Les que es van guanyar del 1991, al 1994. "Aquell èxit és la metàfora del gran mèrit de Cruyff i del Dream Team, que van canviar una certa inèrcia històrica. El Barça no deixava de ser una mena de pupes, amb el victimisme com a tret destacat del caràcter culer. Aquells èxits ens va ensenyar que a la vida també s'ha de tenir flor. Érem els millors, perquè jugàvem millor, però també perquè teníem aquell plus de bona sort".

Passió pel futbol

Sempre ha estat un apassionat del futbol. Ja ho era de ben jove, quan va coincidir amb en Joan Laporta a l'equip de l'AES de Sarrià. Amb els anys es van retrobar i van fer amistat. Estava clar que, tard o d'hora, aquesta passió havia de tenir una continuïtat i que l'Antoni Rovira s'implicaria en el dia a dia del club. "Vaig votar a favor de la moció de censura que va presentar l'Elefant Blau. Llavors em vaig retrobar amb el Jan. Estàvem d'acord amb què s'havia d'acabar amb el monolitisme i la falta de llibertat d'expressió que

s'havia instal·lat al club. És en aquest punt que refem la relació".

Arran de la derrota de la candidatura de Lluís Bassat, l'any 2000, Laporta comença a formar un grup generacional, de futur. Rovira hi acceix i convenç Laporta perquè mentre no arribi el moment de les eleccions es faci xarxa: "I a això ens vam dedicar. Era com un entrenament continuat. Interveníem en els mitjans —participàvem en tertúlies i feiem articles—; matisàvem el cos del discurs i l'estratègia. Va ser un training particular. I el Jan també es va integrar en un grup de gent que es mobilitzava per temes de país, especialment de cultura i d'identitat". Rovira, Jordi Monés, Xavier Cambra, Jaume Ferrer i Josep Cubells completen el grup. Basteixen un discurs de país, era els anys 2001 i 2002: "La victòria no va ser gens improvisada. Feia dos anys que ens reuníem cada dijous a la nit, al despatx d'en Jan, per parlar, discutir, per debatre, per xerrar, o bé per fer activitats puntuals com el finançament de la campanya per a la normalització del cinema en català —la campanya del Harry Potter—... Tot plegat ens va ajudar a fer xarxa. I a finals del 2002, quan el club s'havia instal·lat en

el caos, ens vam centrar en el Barça". Va fer estudis de dret, però la vida l'ha dut a exercir de petit empresari. "A casa eren empresaris del tèxtil. Vam tancar el negoci i ara em dedico al sector del regal publicitari". Al club treballa en dos àmbits ben diferenciats. És el responsable de les relacions amb les penyes i el món associatiu, i és el president de la Comissió Social, coordinant 40 persones que fan les feines de representació del club. També està a l'executiva de la Fundació, col·laborant en les tasques solidàries, culturals i cíviques.

La seva història amb el Barça i amb Catalunya és la d'una passió. "El Barça no només és un honor, un orgull i un privilegi. És el més gran que m'ha passat a la vida. Però sobretot és una enorme responsabilitat i un gran sacrifici a nivell personal, familiar i econòmic. Mentre ho pugui compaginar ho seguiré fent, tot i que no és fàcil". La seva dona, la Maria Segú, i els seus dos fills, en Bernat i la Mireia, viuen aquesta passió des de primera fila: "Aviat faré socis els meus fills. Si no ho hem fet abans és per deslligar completament la família d'aquesta bogeria que és el Barça. Al final, però, la bogeria guanyarà" ■

EL CLUB PER DINS

UN GIMNÀS DE LUXE PER A UN ESTADI CINC ESTRELLES

El Camp Nou ha viscut molts canvis en els darrers temps. Els últims s'havien fet aquest darrer estiu amb la substitució dels seients de tribuna, la instal·lació de les noves banquetes o la remodelació de la zona de vestidors. Aprofitant l'aturada nadalenca es va fer una nova acció: la reconversió del gimnàs del primer equip.

■ TEXT: Gustau Galvache | FOTOS: Miguel Ruiz

Convertir l'antic gimnàs del primer equip, situat en les entranyes del vestidor, en un espai modern, còmode i totalment adaptat a les necessitats d'un equip d'elit. Aquest és el repte que es va plantejar des de l'àrea d'instal·lacions del club. I l'encàrrec va recaure en l'empresa "Alonso i Balaguer. Arquitectes Associats".

La rapidesa va ser un altre dels requisits plantejats des del club als responsables de l'obra, que es van posar a treballar seguint les indicacions dels tècnics i dels preparadors físics. Calia tenir enllestida l'obra quan l'equip tornés de la seva estada a Peralada.

El projecte d'interiorisme per reformar el gimnàs proposava la instal·lació de panells acústics en les parets, tancaments de vidre i un sistema d'il·luminació directa i indirecta. El resultat ha estat un espai diàfan, amb una superfície de

250 m2, dotat d'un nou sistema de climatització i ventilació, amb paviment de parquet, parets forrades de fusta i miralls, 18 noves màquines de musculació i rehabilitació i cinc pantalles de plasma.

Dotat de la millor tecnologia

El nou espai s'ha equipat amb màquines de musculació i rehabilitació d'última generació. Cintes per córrer, bicicletes estàtiques, màquines per treballar els diferents grups musculars i el tradicional espai dedicat al "futbol-tenis" que fa les delícies dels nostres jugadors.

Segons el preparador físic del primer equip de futbol, Paco Seirul-lo, "les màquines amb què treballàvem fins al mes de gener estaven orientades al fitness i no pas a la musculació. Ara, amb el canvi, tenim les eines adequades per treballar

la musculació específica, fet que facilita la millora general de l'esportista."

Paco Seirul-lo valora molt positivament les innovacions que aporten aquests nous aparells: "comptem amb la tecnologia "yo-yo", un dels sistemes més moderns per treballar la força, i hem incorporat les darreres innovacions del mercat per millorar les màquines de treball aeròbic". Un cop més el club aposta per les novetats tecnològiques que són punteres a nivell mundial, servides per l'empresa TecnoGym, líder en el seu àmbit.

"La nova maquinaria, a banda del treball de potenciació muscular", comenta Paco Seirul-lo, "ens han permès completar les primeres fases de rehabilitació de jugadors lesionats. La reforma del gimnàs ens permet treballar amb més comoditat i amb un ambient molt acollidor. I això l'equip ho ha agraït molt." ■

En les millors mans

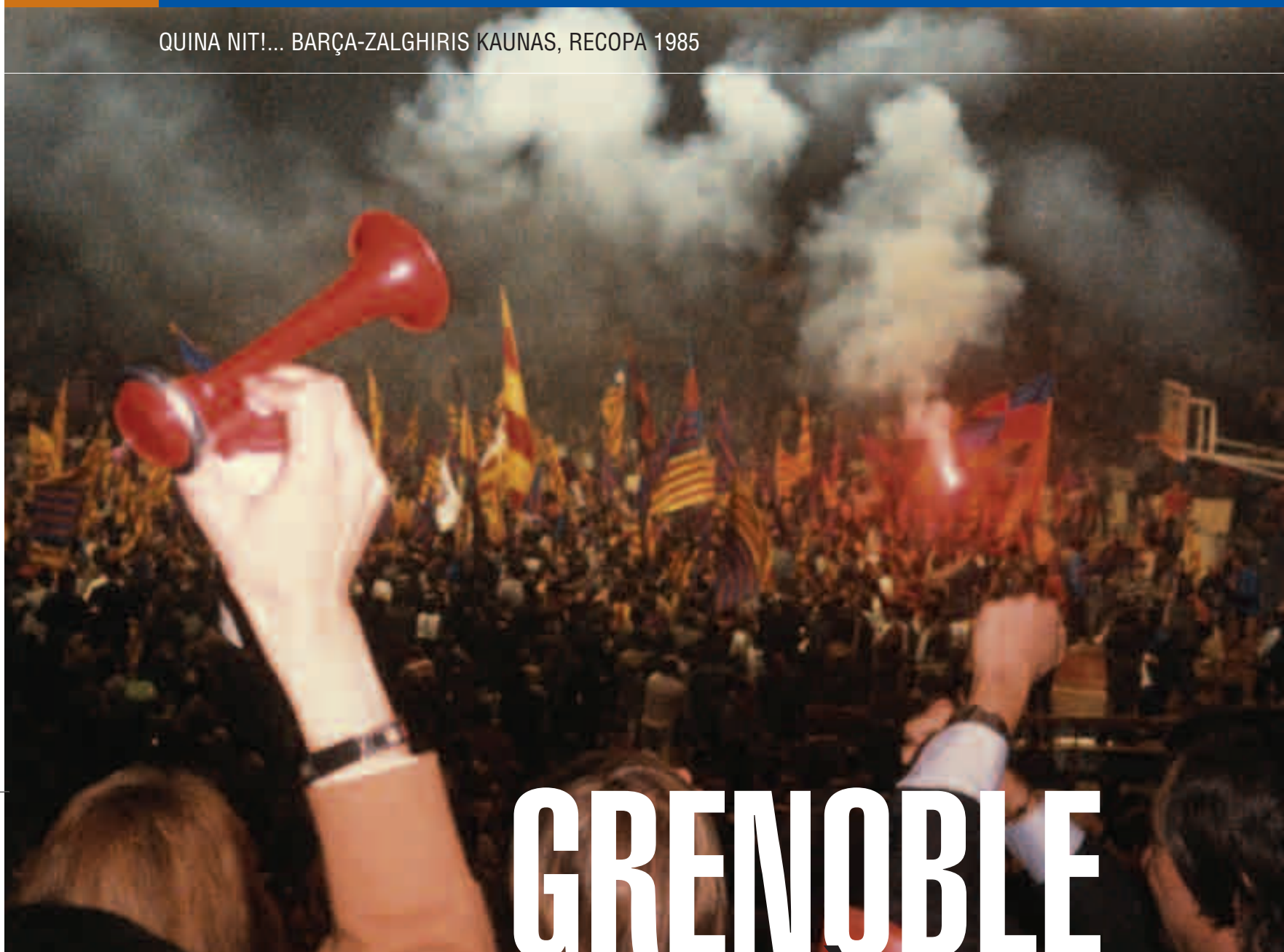
Des de l'any 1982, el disseny d'espais dedicats a la pràctica de l'esport és una de les principals feines professionals de l'empresa "Alonso i Balaguer. Arquitectes Associats". Molts centres esportius que s'obren arreu de Catalunya, de l'Estat i fins tot de Llatinoamèrica, estan firmats per aquest despatx d'arquitectes.

Lluís Alonso i Sergi Balaguer són els arquitectes responsables de la reconversió del vestidor del Camp Nou. Tots dos són socis del club i exatletes de l'entitat.

"Era un espai que s'havia de posar al dia. S'havia d'humanitzar. L'arquitectura ens havia d'ajudar a millorar les condicions de treball dels esportistes", comenten els arquitectes. A l'hora de reconvertir el gimnàs del Camp Nou destaquen diversos conceptes. "Per a nosaltres era molt important l'acústica. Un espai ple de ressonàncies es fa molt incòmode." A l'hora de dissenyar aquesta reforma van tenir presents altres valors, com la claror. "El tracte de la llum, jugar amb els tons dels colors, la transparència dels espais... Volíem trencar amb la fredor dels espais, dotar al nou gimnàs d'un confort que permetés el jugador trobar-se a si mateix, calmat i relaxat", apunten.

Lluís Alonso i Sergi Balaguer entenen l'arquitectura con un concepte social. Asseguren que "l'estètica arquitectònica també permet mostrar quina és l'ètica i quins són els valors de l'entitat". Amb el suport de la constructora Proinosa, dels industrials col·laboradors i amb la coordinació del Guillem Balaguer, s'ha aconseguit un resultat de luxe.

QUINA NIT!... BARÇA-ZALGHIRIS KAUNAS, RECOPA 1985

GRENOBLE

LA BASILEA DEL BÀSQUET

Ara fa 20 anys, amb Manolo Flores a la banqueta, l'equip de bàsquet del Barça va guanyar el seu primer títol europeu. Més de tres mil seguidors es van desplaçar a Grenoble per animar els blaugranes, que van aconseguir aquella Recopa derrotant el potent Zalgiris Kaunas d'Arvidas Sabonis.

■ TEXT: Andrea Balducci

FOTOS: Centre de Documentació Barcelonista

El barcelonisme sempre recordarà la primera Recopa de futbol, la que es va aconseguir a la final de Basilea, l'any 1979, com el primer desplaçament massiu de la història del club. El seu equivalent en bàsquet té un nom: Grenoble. I una data: el 19 de març de 1985. Als protagonistes d'aquell partit històric i inoblidable els dirigia des de la banqueta el mateix entrenador que ara governa la nau del bàsquet blaugrana. Manolo Flores havia substituït Antoni Serra dos mesos abans. Va ser l'escollit per entrenar l'equip de manera provisional fins al final d'aquella temporada: "Recordo que el pavelló estava ple a vessar. A Grenoble hi van viatjar molts trens i autocars plens de seguidors. Van ser uns dies especials, amb un punt d'èpica col·lectiva. Era com estar en un núvol". Flores també recorda que aquella

nit "vam sortir a jugar escoltant l'himne del Barça davant un rival molt fort". Efectivament, el rival era el Zalgiris Kaunas d'Arvidas Sabonis, Kurtinaitis, Khomicius, un equip i uns noms que en aquell moment feien respecte.

Un triomf històric

El Barça, que venia de perdre tres finals europees (la Copa Korac del 1975, la Recopa del 1981 i la Copa d'Europa del 1984), finalment es va poder treure l'espina a la ciutat francesa de Grenoble. Aquella generació de jugadors, autèntics ídols del Palau Blaugrana, es mereixien una alegria com aquella, immensa. Nacho, Epi, Sibilio, De la Cruz. Feia vuit o deu anys que jugaven junts. "Era un equip d'amics i, alhora, d'excel·lents professionals", destaca Manolo Flores.

L'equip blaugrana, celebrant el triomf als vestidors del Palau de Grenoble

GRENOBLE 1985

LA FITXA DEL PARTIT

FC BARCELONA, 77 - ZALGHIRIS KAUNAS, 73

FC BARCELONA:

Solozábal (11), Sibilio (27), Howard (13), Davis (2) i Epi (18) –cinc inicial– Ansa (2) i De la Cruz (4)

ZALGHIRIS KAUNAS:

Praxis (9), Tchivilis (6), Kurtinaitis (36), Sabonis (14), Khomicius (9) –cinc inicial– Krapicas (0).

Àrbitres: Kotleba (Txecoslovaquia) i Pinto (Itàlia)

Parcials cada cinc minuts:

Min. 5 (15-10), min. 10 (29-19), min. 15 (40-28), min. 20 (51-35), min. 25 (53-45), min. 30 (63-56), min. 35 (73-63) i final (77-73).

Aquell dia, el Palau d'Esports de Grenoble era una rèplica del Palau Blaugrana. 3.300 aficionats hi van viatjar des de Catalunya. Manolo Flores, conscient de la gran capacitat tècnica i física del rival, va plantejar un partit molt seriós tant en defensa com en atac. Això ho prova el fet que el Barça sempre va anar per davant en el marcador. Molt concentrats en defensa, el cinc blaugrana va saber sorprendre el rival jugant al contraatac. De les estrelles lituanes només Kurtinaitis, amb 36 punts, va tenir una actuació destacada. A més, l'encert en els llançaments triples (6 de 8) i els 27 punts de Sibilio van acabar de decantar la balança a favor dels interessos del Barça: "El Chicho va estar sensacional i l'equip va jugar tot el partit amb molta entrega i il·lusió". Flores recorda especialment les últimes jugades

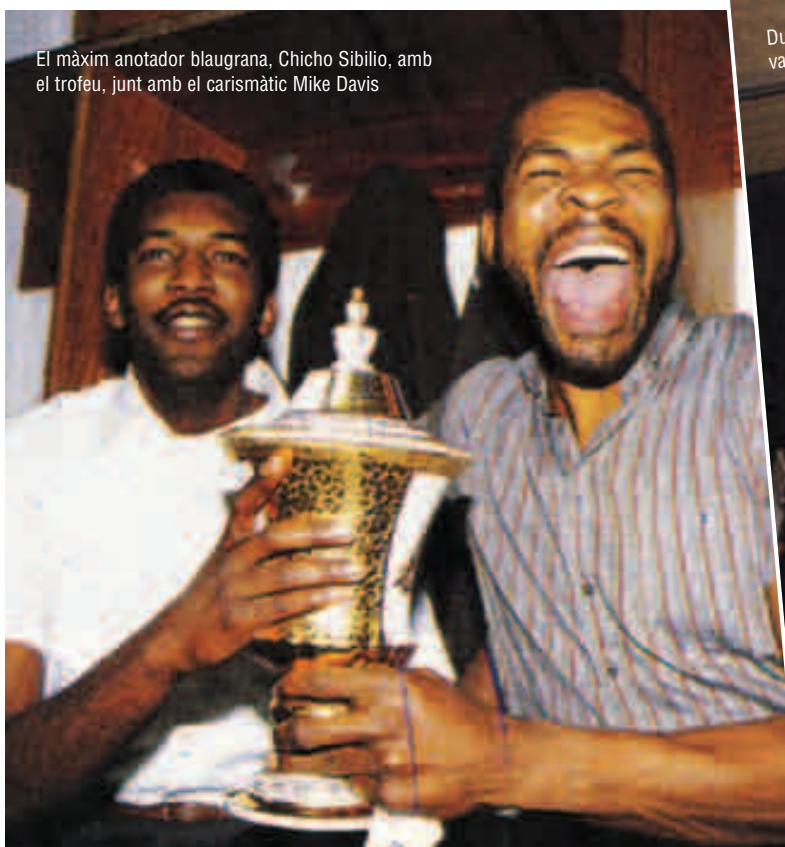
del partit. "Amb un marcador de 75 a 73, Kurtinaitis va fallar un tir a quatre segons del final i De la Cruz va culminar un contraatac amb una espectacular esmaixada. Quan només faltava un segon ja hi va haver invasió de pista. Va ser una nit màgica. La rebuda a Barcelona va ser apoteòsica, des de la Meridiana fins a la Plaça de Sant Jaume. Moltíssima gent ens seguia amb els seus cotxes".

Canvi de rumb

Aquesta victòria europea, la primera del Barça a nivell continental, va suposar un abans i un després en la història del bàsquet blaugrana. Es va obrir un cicle guanyador que avui encara perviu. Pocs mesos després de la final de Grenoble, l'equip de Flores també es va adjudicar el Mundial

de clubs que es jugava al Palau. La temporada següent es va revalidar el títol de la Recopa i els Epi, Solozábal i companyia es guanyaven amb mèrits propis una posició de referència entre els grans d'Europa. Aquell equip ja entrava a formar part de la història del club.

Com si es tractés d'una gran victòria del primer equip de futbol, la nit de la victòria a Grenoble, les Rambles estaven col·lapsades de banderes blaugranes i senyeres. Com marcava la tradició, a l'endemà, l'equip va celebrar el títol a la Plaça de Sant Jaume i els jugadors van ser aclamats quan la comitiva va fer el seu periple triomfal per la basílica de la Mercè, a la balconada del Palau de la Generalitat i a l'Ajuntament ■

El màxim anotador blaugrana, Chicho Sibilio, amb el trofeu, junt amb el carismàtic Mike Davis

Durant el sopar de celebració, Nacho Solozábal va regar amb cava el trofeu de la Recopa

BARÇA I ESTATUT

El president Joan Gamper, a la llotja del camp de Les Corts, en motiu del 25è aniversari del club, envoltat de prohoms de la Lliga, entre els quals distingim Francesc Cambó, a la foto, el tercer a la dreta del President blaugrana

BARÇA I ESTATUT

Catalunya torna a estar al davant d'un repte històric, la redacció d'un nou Estatut. No és la primera vegada que els nostres polítics superen aquesta prova. En temps convulsos, el Barça sempre va saber fer un pas endavant en el moment oportú. Als anys deu mobilitzant-se a favor de l'Estatut que els ajuntaments van reclamar en nom de la Mancomunitat. Als anys trenta, reivindicant l'Estatut que defensava el govern de la Generalitat. I en els anys 70, el Barça va tornar a defensar l'aprovació d'un Estatut. Ara, en un període de normalitat institucional, el FC Barcelona se situa en un paper històricament inèdit, de complicitat. El club recolzarà la feina que surti del Parlament.

■ TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Centre de Documentació Barcelonista

En els primers anys trenta sortia a Barcelona el setmanari *La Rambla*, que era la publicació de Josep Sunyol, president màrtir del FC Barcelona. En la seva capçalera, i com a declaració d'intencions, s'hi llegia "Esport i Ciutadania". El periodista Sempronio -Andreu Avel·lí Artís- apunta que la paraula "ciutadania" reemplaçava la de "política", que els editors de la publicació probablement trobaven excessiva. Per a molta gent les paraules 'esport' i 'ciutadania' poden semblar antitètiques, però ciu-

tadania entesa com a sinònim de política respon a una tradició molt arrelada. En el mateix article, Sempronio afirma que des de la Renaixença, exercici corporal i conviccions polítiques han anat de bracet. Sense anar més lluny, el Centre Excursionista de Catalunya, fundat el 1876, n'és un bon exemple. Sempre ha estat una entitat molt vinculada al cor d'un poble que, tot i la diversitat dels clubs esportius que s'han anat fundant, encara avui molta gent el coneix com "el Centre". No és un cas aïllat.

Dient "l'Orfeó" s'al·ludeix a l'Orfeó Català, i quan es deixa caure el nom de "l'Ateneu", encara avui, entenem que es tracta de l'Ateneu Barcelonès.

La història va voler que, com en el cas del Centre Excursionista, que anava més enllà del que el seu nom deia, el Futbol Club Barcelona esdevingués "més que un club". Bona part del per què d'aquesta frase s'ha de trobar en el mòbil reivindicatiu que històricament l'ha distingit. El Barça va créixer en el catalanisme, de la mà de Joan Gamper, en una època

en què els esdeveniments esportius eren festes que feien vibrar tota la ciutat, encomanant aquesta vitalitat fins i tot a persones alienes a l'esport.

El 1908, va ser el mateix Gamper el que va dotar el club d'una raó per ser, superant els àmbits del futbol. Per tal de superar una crisi molt forta, que va amenaçar la continuïtat de l'entitat, es va refundar el club. A l'objectiu inicial del FC Barcelona s'hi afegien dues claus noves. Així es va recollir en una declaració de principis on el Barça fa seva la idea de ser un club catalanista, que serveixi activament el país. Aquesta declaració en va ser l'inici, però les dictadures de Primo de Rivera i del General Franco, van obligar el Barça a reforçar aquesta idea de fidelitat a Catalunya, assumint un paper que sovint ha transcendit les fronteres de l'esport.

Entre els anys 1913 i el 1919 el Barça només va guanyar dos campionats de Catalunya (el 1916 i el 1919) però l'augment d'abonats va ser notable. Al 1916 s'havien doblat els mil socis de l'any 1913, i aquesta xifra es va triplicar en arribar al 1919. La massa social creixia, fet que no es pot explicar pels èxits esportius. Al darrera d'aquesta fidelització hi ha el factor social, l'haver vinculat el club amb el tremp del país.

El Barça va saber arribar a la dècada dels vint convertit en la primera institució esportiva de Catalunya. Se'n va saber. Mentre el futbol arrelava a la nostra societat, el club va interpretar encertadament els signes del seu temps.

L'acceptació i la difusió del futbol també va créixer als mitjans de comunicació. Segons l'historiador Carles Santacana, els partits polítics de caràcter catalanista hi van veure una gran oportunitat: "era un fenomen modern, ideal per a canalitzar un procés de representativitat nacional, de progrés econòmic i d'homologació respecte dels països europeus més avançats, com Alemanya, França o Anglaterra".

Un tercer mandat clau

El Barça doncs, transcendia l'esfera esportiva quan va fer seves moltes de les idees del catalanisme polític. De fet, va ser en el tercer mandat de Joan Gamper (1917-1919) quan el Barça va fer públic el seu suport a les reivindicacions polítiques de Catalunya. L'any 1914 s'havia creat la Mancomunitat de Catalunya –amb la unió de les quatre diputacions-. Quatre anys més tard es plantejava un objectiu més ambiciós: dotar-se d'un Estatut. El FC Barcelona es va pronunciar a favor de la campanya autonomista dels ajuntaments per recolzar aquesta reivindicació. Va ser quan al diari *La Veu de Catalunya* s'hi va llegir aquest comentari:

"El FC Barcelona, que sempre barrina quina en farà per tal suscitar enraonies, s'enginyà la manera

Albert Vicens, vicepresident primer del FC Barcelona

"El Barça ha de fer costat al país"

■ EDUARD PUJOL

Catalunya torna a parlar de l'Estatut. Quin paper hi ha de jugar el club?

De respecte amb qui legítimament treballa en aquest nou Estatut. Avui, en un marc de normalitat democràtica, aquesta feina pertoca a les institucions i als polítics. Des del Barça, el que hem de fer com a entitat arrelada al país és fer-los costat. Avui ja no ens toca assumir un paper supletori.

Després de la mort de Franco, el Barça sí que es va mullar en el procés de recuperació de l'autogovern.

Estava obligat a fer-ho, com ho van fer altres entitats cívico-socials quan l'absència de canals de representació democràtics exigia una intervenció decidida a favor de l'Estatut. El Barça va actuar seguint els desitjos i els sentiments dels catalans. Aquella Junta va fer amb gran valentia el que li pertocava. De fet, en temps de la Mancomunitat, i també en l'Estatut del 32, el Barça ja va estar a l'alçada.

Avui és fàcil fer aquesta lectura.

Sí, i menys compromès que prendre, en aquelles circumstàncies, determinades decisions. Ara penso en el president Tarradellas a l'estadi dies després del "ja sóc aquí". És un gest que diu molt del valor estratègic del

Barcelona, com a cohesionador de voluntats diverses, però també de com aquella generació va saber jerarquitzar la importància del Barça com a símbol. No era anecdòtic que el president de la Generalitat presidís un partit de futbol al Camp Nou.

Avui el president Maragall també ve al camp, com en el seu moment hi venia el president Pujol.

És això. Normalitat. Presidents que també són aficionats al futbol.

"Normalitat" és un eufemisme per a centrar-se únicament en les coses d'un club esportiu?

No. Aquesta idea seria mortal. Jo abans li parlava de respectar la feina del Parlament i vostè em diu si volem reconvertir-nos en un club més.

Però els diumenges tothom està pendent que la pilota entri.

Òbviament, fa 105 anys que busquem èxits esportius. És la nostra primera preocupació. Però també hem après que ni sempre es pot guanyar ni sempre es pot ser el més ric. Si només pensem en els resultats, quan no es guanyen ni títols ni diners, què en queda? Som ambiciosos. Volem guanyar i recuperar la potència econòmica de l'entitat, però sabent que, efectivament, el Barça és societat, i país, i gent, i carrer.

BARÇA I ESTATUT

Els presidents 'màrtirs' Josep Sunyol i Lluís Companys, al camp de Les Corts. Tots dos van morir afusellats per les tropes franquistes.

El president Agustí Montal i el president Josep Tarradellas, a la llotja del Camp Nou, canten 'Els Segadors'. Era l'octubre de 1977. El Barça va guanyar per 5 a 0 a la UD Las Palmas.

L'exemplar de l'Estatut del 1932 que es conserva al Parlament de Catalunya

d'encimbellarse encara més alt sense l'auxili dels àrbitres professionals i, per consegüent, de la guàrdia civil. No féu sinó adherir-se oficialment, i per escrit, a la petició d'autonomia feta pels ajuntaments de Catalunya, i el miracle fou cosa d'un instant: d'un club de Catalunya ha passat, el FC Barcelona, a ésser el club de Catalunya." (*La Veu de Catalunya*, 25 de novembre de 1918).

Les forces catalanistes van celebrar de manera unànime aquell posicionament. I les crítiques dels partits que s'hi oposaven van aconseguir l'efecte contrari. Lluny de tombar el posicionament del club, van ajudar a amplificar la identificació que es feia entre el Barça i el moviment autonomista. En contrast, el RCD Espanyol se'n va desmarcar.

L'esport formava part de la vida d'uns ciutadans que en els anys 20 i 30 van viure en un context socio-polític desfavorable. Això sí, a Catalunya, el Barça superava les fronteres de l'esport i es consolidava com un símbol definidor de la identitat pròpia.

La dictadura de Primo de Rivera ho va entendre nítidament. És prou revelador el tancament del Camp de les Corts i el desterrament de Joan Gamper, l'any 1929, arran de la xiulada que el públic va de-

dicar a la Marxa Reial en un partit homenatge a l'Orfeó Català el 14 de juny de 1925.

La Segona República espanyola va arribar després de la caiguda d'aquella dictadura. S'entra de ple en un altre període clau, històricament intens. Des del 1716, amb els Decrets de Nova Planta, Catalunya no tenia institucions pròpies, i en aquell moment, dos-cents anys després, les recuperava. És cert que va ser una recuperació parcial, sota la fórmula de l'autonomia. L'historiador Josep Maria Ainaud de Lasarte descriu la importància del moment: "Es necessitava que la gent, que la societat es mobilitzés. Amb el lideratge polític del president Macià, el poble de Catalunya va respondre a aquella crida. Les entitats més representatives –amb el Barça al capdavant– van respondre com un sol home". El Barça continuava fent costat al país, ara assumint un paper actiu en un altre moment clau.

El Barça, de manifestació

El club es va posicionar per l'Estatut, participant en les manifestacions populars que es van fer per promoure'l. Això ho demostra el fragment d'un article publicat al número 1 del Butlletí Oficial del Club, l'octubre de 1932.

"(...) Hi ha pàgines brillants en la història ciutadana del FC Barcelona: l'homenatge anyal als màrtirs de 1714, que aquest any ha mobilitzat un nombrós estol de socis; l'assistència de la gloriosa senyera del club, també al davant d'una im-

Una imatge habitual entre els anys 1980 i 2000: la llotja de l'estadi amb el presidents Jordi Pujol i Josep Lluís Núñez. En aquesta imatge, acompanyats per l'alcalde de Barcelona i el Ministre d'Indústria.

Els actuals presidents de Catalunya, Pasqual Maragall, i del FC Barcelona, Joan Laporta. A la llotja del Camp Nou, el 18 de gener del 2004, en un partit de lliga.

**CADA
DIJOUS
A LES 21.40
NOUS
CAPÍTOLS**

**l'un
per l'altre**

www.lunxaltre.com

Jordi Sánchez
Mònica Glaenzel
Anna Lizaran
Jaume Bernet
Rosa Boladeras
David Bagés

Mitjà audiovisual del FC Barcelona

**T V
3**

Agustí Montal, expresident del FC Barcelona

“Ens acusaven de separatistes per connectar amb el poble”

■ EDUARD PUJOL

De 1969 al 1977. Agustí Montal és el president del Barça que conviu amb el tardo-franquisme.

Sempre vaig ser conscient del moment històric que vivíem. Varem tenir problemes amb el poder, però el club tenia l'obligació de connectar amb el poble. Havíem de fer nostres les virtuts i els defectes del país.

El canvi socio-polític d'aquells anys és el contrast entre dues fotografies. De veure el president Montal assegut al costat del General Franco a rebre el president Tarradellas a l'estadi. Quin contrast, oi?

Tot anava de pressa, tot era molt intens. La idea del "més que un club", del Narcís de Carreras, va traçar el camí. Es va celebrar el 75 aniversari, Joan Miró en va fer el cartell, al camp es va escoltar 'el Cant de la senyera' i em van acusar de separatista. Però s'ho valia. Pensi que erem catalanistes.

I el Barça va ser l'altaveu de moltes de les reivindicacions del carrer. El Barça va demanar públicament el retorn de les institucions pròpies i la redacció de l'Estatut.

Vam ser els primers en adherir-nos-hi. No podíem donar l'esquena a un temps de canvi. En la manifestació de l'11 de setembre del 77 el president del Barça anava just al darrera dels

polítics. Aquest detall il·lustra el pes que teníem com a institució que es movia al servei de Catalunya. Millor encara, al servei dels valors democràtics.

Eren els temps del 'llibertat, amnistia, estatut d'autonomia'...

I de la Trinca cantant allò del 'catorze anys sense una lliga. Visca el Barça i el Montal'. Aquesta cançó sonava en els altaveus de la manifestació del milió de persones.

Aquesta anècdota prova la importància que va tenir, també de bufetada al poder establert, el famós 0 a 5 i la lliga del Cruyff...

Home! El Barça va guanyar el campionat i la batalla legal pels jugadors estrangers. Aquell èxit ens va fer forts en un moment d'inflexió.

Han passat els anys i ara el país ja no li demana al Barça que lideri la reivindicació del nou Estatut, responsabilitat que recau en els polítics. Aquesta realitat és un sinònim de normalitat?

És possible i potser no pot ser de cap altra manera. Però compte, el Barça manté viva la capacitat de connectar amb el poble i hi ha una cosa que no ens la prendran mai: efectivament, som més que un club.

posant representació de socis, a la memorable manifestació per la ratificació de l'Estatut de Catalunya; l'acollida entusiasta a les autoritats representatives de Catalunya quan han vingut al nostre camp de joc; la mateixa persecució i semifiscalització dictatorial.”

Als anys trenta el país va patir una guerra civil de tres anys –del 18 de juliol del 36 a l'1 d'abril del 39–, amb l'arribada d'una altra dictadura. La del General Franco, que es va allargar fins a la seva mort, el novembre de 1975. D'una post-guerra duríssima es va passar al Seat 600 i a la bonança econòmica dels plans de 'desarrollo'. De la rigidesa d'un govern de militars es va evolucionar fins arribar a un gabinet format per ministres tecnòcrates. Però tot i aquells canvis en l'entorn del dictador, Catalunya sempre es va moure en un mateix paràmetre: el de l'absència de llibertats i la falta de respecte cap a la cultura pròpia. Quan aquell règim començava a donar els primers símptomes de debilitat, i també en els primers anys de la transició, el Barça va tornar a assumir un paper de lideratge social. El club, presidit per Agustí Montal i Costa, va prendre el testimoni de responsabilitat amb la història i el va exercir. El país, i per tant el club, tornava a estar davant d'un altre moment clau. Es va forçar tant com es va poder el paper del FC Barcelona com a agent actiu del catalanisme, amb la voluntat de col·laborar en la campanya per a la recuperació de les llibertats i els drets nacionals de Catalunya. Un procés que va culminar amb els treballs de redacció de l'Estatut de Sau, que van començar l'estiu de 1978.

L'historiador Carles Santacana dibuixa aquell Barça. “El Barça dels darrers seixanta i primers setanta és un club compromès amb la recuperació de la democràcia del país i amb la defensa de la catalanitat. Es va guanyar la lliga del 1974. Es van celebrar els actes del 75è aniversari, una de les fites identitàries més importants de la història del club”. Santacana també apunta: “La rebuda que es va fer al president Tarradellas a l'estadi. Va ser pròpia d'un cap d'Estat o de govern. Només feia una setmana que havia tornat de l'exili”.

Hem vist com a finals dels anys deu i als primers anys trenta, quan es necessitava la mobilització ciutadana després d'una època de forta repressió, el Barça va apostar decididament per l'elaboració d'un Estatut que retornés les llibertats al país. En la segona meitat dels anys setanta, després de quaranta anys de franquisme, hi havia el convenciment que la recuperació de la democràcia només era possible si anava acompanyada de la reconstrucció nacional de Catalunya. En aquest moment el Barça assumeix el seu paper. El 13 d'abril de 1977 l'Assemblea de Compro-

El president Tarradellas, a la seva arribada a l'estadi, envoltat de nombrosos aficionats que l'aclamen

missaris del club va aprovar l'adhesió del FC Barcelona a la petició de l'Estatut. En aquella assemblea Agustí Montal va proclamar:

"Avui, com en els anys trenta, la paraula autonomia torna a córrer de boca en boca per les nostres terres i el "Volem l'Estatut" es va convertint en el crit d'aquesta Catalunya que, renovada i creixent, s'acara amb el seu futur. Catalunya, per sempre més,

està disposada a viure lliure i agermanada amb els altres pobles de l'Estat espanyol, en igualtat de condicions, dins d'una veritable democràcia.

El Barcelona d'avui no seria conseqüent amb la seva trajectòria de tants anys, ni sintonitzaria, com sempre ha fet, amb la realitat que l'envolta, ni seria fidel a la seva representativitat d'institució catalana per antonomàsia, si no es manifestés públi-

BARÇA I ESTATUT

cament per l'autonomia.

Permeteu-me, doncs, que manifesti públicament, igual com van fer els barcelonistes de l'any 32, que el Futbol Club Barcelona, avui i ací, i que en quedi constància històrica, està per l'Estatut d'autonomia del nostre poble".

Mesos després, el president Agustí Montal va participar en la històrica manifestació de l'Onze de Setembre del 77. Aquells anhels van portar l'Estatut. El poble de Catalunya el va aprovar l'octubre de 1979 i va entrar en vigor el mes de desembre. Ara, en l'arrencada del segle XXI, s'obre una nova etapa. Tots els partits amb representació al Parlament estan elaborant un nou Estatut. És la eina que hauria de dibuixar els nous horitzons, polítics, socials i econòmics del país. Aquesta vegada, el funcionament normalitzat de les nostres institucions, ha reservat al FC Barcelona un paper inèdit, històricament nou quan Catalunya s'ha assegut a redactar un Estatut. Ara el club no ha de fer valer el seu pes simbòlic. Ara es tracta de donar suport a la feina que s'està fent. És la feina que el poble de Catalunya ha encomanat als seus polítics ■

d'afany, s'ha demostrat, que mai ningú, ens podrà tòrcer, blaugrana al

un crit valent, tenir un nom, ho sabem

Barça, Barça, Barça. Tots els dies un

la nostra bandera

FCB

REFRESC OFICIAL DEL BARÇA

Coca-Cola

L'EX

EL NEN S'HA FET GRAN

Ferran Martínez és un dels jugadors catalans més recordats de la història recent del Barça de bàsquet. Tot i la seva alçada, 2,12 metres, tenia un gran tir exterior que el va convertir en un jugador letal des de la línia dels 6,25.

■ TEXT: Oriol Bonsoms | FOTOS: Miguel Ruiz

Es va iniciar a l'Escola Mireia de Montgat, als primers vuitanta. Va aterrar al Palau amb 12 anys, de la mà de Jaume Berenguer, que era l'entrenador ajudant d'Antoni Serra, i del gerent de la secció, l'Eduard Portela -actual president de l'ACB.

Després de rodar per les categories inferiors, amb 16 anys va fer la pretemporada amb el primer equip. Era l'estiu del 84. En té uns magnífics records, sobretot dels més veterans de l'equip, com l'Epi, el Solozábal o el Sibilio. Tres anys abans els demanava autògrafs, ara hi compartia pista.

De la seva època al bàsquet base, recorda amb nostàlgia un partit en què va anotar 63 punts. Amb la selecció espanyola juvenil va guanyar la medalla de plata davant de la Iugoslàvia dels Ku-

Actualment el Ferran Martínez comenta partits a la televisió. També escriu i estudia. I es vol treure el títol per entrenar a la Lliga ACB

koc, Radja, Divac,... i el van escollir com el millor jugador del campionat. Es va estar sis temporades a la disciplina del FC Barcelona, en tres etapes diferents (1985 a 1988, 1989 a 1990 i 1994 a 1996). En té grans records, especialment dels títols que va aconseguir. La llista de títols és llarga: cinc lligues, dues Copes, la Recopa i la Korac. No destaca cap company per no oblidar-ne cap però la rebuda que li van oferir des del primer dia els Epi, Solozábal, Sibilio o De la Cruz no l'oblidarà mai. Les imatges que conserva són variades, amb matisos i intensitats. Van ser molts anys de carrera professional. I és que a banda del Barça, el Ferran Martínez també va jugar amb el Grupo IFA Espanyol, el Joventut, el Panathinaikós, el Peristeri i el Fabriano.

Va deixar el bàsquet arran de la lesió que es va fer l'estiu del 2002, en la roda d'escalfament del Catalunya-Croàcia. Va ser un moment dur. Es trobava bé i no se l'esperava. Després d'operar-se, va decidir que era el moment just per deixar-ho.

El Ferran explica anècdotes de tots colors i per a tots els gustos. La rivalitat al bàsquet grec és apassionant i a vegades perillosa. Una vegada, quan jugava al Panathinaikós amb el Bozidar Maljkovic, la policia els va escortar tot i jugar a casa, al seu propi pavelló. Senzillament s'havia perdut un partit. Es dona el cas que aquella temporada només van perdre quatre partits en tot l'any!

En aquest mateix sac de la incomprensió dels aficionats, li van pintar les parets de casa en diverses ocasions i li van rebentar les rodes del cotxe. Una vegada més l'afició no havia paït una derrota.

Dels viatges que va fer per Europa, encara recorda les anades a Moscou. Una vegada per celebrar l'aniversari d'un company van obrir una llauna de caviar que, amb l'ajuda dels jugadors del CSKA, havien aconseguit al mercat negre. Però hi havia sorpresa. A dins la llauna enlloc de trobar els preuats ous d'esturió van comprovar que només hi havia perdigons.

Una tradició molt arrelada de les convocatòries és que els més joves portin les bosses de material de l'equip. En un viatge al Moscou de l'antiga Unió Soviètica, la majoria dels expedicionaris va comprar caviar. Els veterans de l'equip van decidir que el Ferran, acabat d'arribat al primer equip, passés els controls de la policia amb aquelles llaunes. Després de superar el primer control havia de guardar tot el caviar de la bossa de mà a la jaqueta. Però la policia li va demanar si havia de declarar alguna cosa. El Ferran ho va negar amb el cap però es va posar vermell. Com es pot intuir tot el caviar es va quedar a Moscou ■

1995

FERRAN MARTÍNEZ. EL NEN S'HA FET GRAN

2005

MÉS QUE UN CLUB MÉS QUE UN JOC

L'obra *Futbol, metàfora d'una guerra freda. Un estudi antropològic del Barça* és la tesi doctoral que l'antropòleg Jordi Salvador Duch ha llegit a la Universitat Rovira i Virgili. És un treball que vincula el club i les ciències socials, una unió que reforça la idea d'especificitat del Futbol Club Barcelona. Aquest estudi no s'atura en el famós "el Barça és més que un club" i viatja al moll de l'os per explicar el per què d'aquesta frase del president Narcís de Carreras.

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Àlex García

La nit del 8 de març el Barça queia a Londres, al camp del Chelsea, en partit de la Lliga de Campions. L'endemà d'un gran partit de futbol -de fet, d'un partidàs, per tensió i intensitat, per ètica, pel punt d'equilibri entre el gust i el coratge-, l'endemà d'una derrota injusta, la premsa parlava de "l'èpica del futbol". De l'heroïtat de l'equip i de l'orgull, de l'eliminació en un partit històric. Passant pàgina a determinades decisions arbitrals, al marge de la tensió pròpia del futbol de debò, avui -com aquella nit- es manté viva la imatge èpica, gairebé heroica, del Barça a Stamford Bridge. Segurament una imatge, i un partit, que ens ajuden a entendre què ens explica la tesi doctoral de l'antropòleg Jordi Salvador.

Barça i Universitat

De fet, el futbol, que mou milions de milions i de passions, és un espai poc visitat per les ciències socials. Ara, però, el Barça aconsegueix ser l'excepció que confirma aquesta regla. Així, i amb l'objectiu de trencar una comunicació secular, el doctor Jordi Salvador Duch presenta *Futbol, metàfora d'una guerra freda*, un treball des d'on l'antropologia sociocultural fa un retrat del Barça i una aproximació acadèmica d'aquest fenomen social. Es tanca la porta als morros de determinats reduccionismes i tòpics. Es planta cara a unes quantes idees que, sovint, i des de l'àmbit del pensament, s'han dedicat amb un punt de menyspreu al Barcelona, però també al món de l'esport en general. En aquesta conjuntura, una bona pregun-

ta és saber per què el Barça ocupa tant d'espai social a Catalunya. I com és aquesta societat -la nostra-, on tanta i tanta gent dedica una part important del seu temps a seguir la trajectòria d'un equip de futbol. I encara més: per què contemporàniament s'han articulat discursos nacionals vinculats al Futbol Club Barcelona?

L'antropòleg Jordi Salvador ha volgut respondre aquests interrogants. Parlant-hi, assegura que sempre ha pensat que "una mirada etnològica del món contemporani, i concretament de la societat catalana, no podia passar per alt un fenomen social com el Barça. Una realitat que és capaç de convocar al seu voltant milers de persones". Des de la seva vinculació a la Rovira i Virgili, a Jordi Salvador encara el sorprèn -cosa que també explica a la tesi - que fins ara no hi ha hagut cap intent seriós d'abordar aquesta re-

alitat social, molt complexa, que es diu Barça. Aquesta denúncia també inclou l'anàlisi de l'estructura social del país i les creences, els símbols, els costums i els valors que es manifesten al voltant del club i que, per definició, entrarien de ple en l'objecte d'estudi original de l'antropologia.

Com es fa una tesi com aquesta?

L'autor explica que volia tractar el Futbol Club Barcelona en la seva globalitat. Això sí, anant més enllà de les percepcions i de la psicologia individual. És a dir, sabent que malgrat allò que individualment es pot pensar, el Barça existeix com a fenomen. Ens pot satisfer o no, però el Barça existeix, i de quina manera! Amb aquest objectiu el doctor Salvador Duch es va instal·lar a l'Estadi. Va convertir el Camp Nou en el seu observatori. I llavors s'hi va posar. Com diu, "només

Aules i futbol

A priori és una imatge interessant: veure com el futbol aterra a la Universitat. En aquest cas, observar com el Camp Nou i l'univers blaugrana se situen al centre d'una investigació impulsada i tutelada des del Departament d'Antropologia de la URV. El responsable d'aquest atreviment és el doctor Jordi Salvador, un tarragoní que ha dedicat 8 anys a aquest treball. I el resultat ha estat molt ben valorat. De fet, el tribunal d'avaluació ha qualificat la tesi doctoral *Futbol, metàfora d'una guerra freda. Un estudi antropològic del Barça* amb un excel·lent cum laude per unanimitat. Aquest treball obre la porta a noves aportacions perquè, com diu el seu autor, "no deixa de ser el tronc d'un arbre, que ara, des de les ciències socials i gràcies a la curiositat d'altres, ha de brotar".

TESI DOCTORAL

L'Avi del Barça

El doctor Jordi Salvador repassa, fent un joc gràfic, els símbols que configuren el símbol. És a dir, elabora un recorregut per aquestes petites o grans imatges que al capdavant acaben definint la pròpia naturalesa del club. En aquest llistat hi destaca la figura de 'l'avi del Barça', que era el cap de la família, el que manava, el conseller. És un home gran, un avi venerable, panxut i amb unes faccions semblants a les del Pare Noel. L'afició l'ha adoptat com a imatge, afegint al club connotacions diverses: tradició, saviesa, experiència, casa, cap de llinatge... una figura que uneix l'afició al voltant d'uns colors -els de la samarreta, els de sempre- que es perden en l'origen de la institució i que perduraran en els seus nés.

LA COMPETICIÓN VA A SER DURA.
MIRA POR DONDE VAS.

GT
GRAN TURISMO® 4
THE REAL DRIVING SIMULATOR
PlayStation®2

ENTREVISTA

Doctor Jordi Salvador Duch, autor de la tesi doctoral *Futbol, metàfora d'una guerra freda. Un estudi antropològic del Barça*

“Oh, i tant que és "més que un club"! Qui en dubta?”

Com es fa lligar la Universitat i el Barça?

Treballant. Plantejant una anàlisi rigurosa i, en definitiva, observant els comportaments diaris, habituals de la nostra societat. La Universitat no pot estar deslligada del seu entorn i en aquest país a l'entorn sempre hi acabes trobant el Barça. No és un atreviment, és un acte de sentit comú.

La seva tesi doctoral diu moltes coses. Algunes de noves, d'altres que potser no ho són tant...

Mai he buscat ser modern i nou. Que "el Barça és més que un club" ja ho sabíem. S'ha repetit milions de vegades. La novetat és buscar el per què i explicar-ho. I fer-ho des de l'antropologia.

Treballant des de la Universitat, lluny de la historiografia oficial, vostè presenta algunes imatges sorprenents.

Per què? Que potser no es pot dir que un Barça-Madrid és una renovació, una... una actualització de la llegenda de Sant Jordi?

Ho pot dir i ho pot escriure. Però, insisteixo, em sorprèn.

El Barcelona és un club de futbol. El seu nom ho diu. Però també és una institució socio-cultural amb una projecció vastíssima. És un símbol ambigu, divers, nacional, amb aquesta grandesa definidora que ens permet combregar-hi a tots. És a dir, el Barça permet la unitat des de l'heterogeneïtat. Pràcticament és la quadratura del cercle. La unitat des de la diversitat. Aquesta és la funció dels símbols i les pràctiques rituals que es fan en el seu nom.

Aquest "a tots" és com dir "gent que arriba tant del sud com del nord"?

Sí, de fet és l'expressió d'una comunitat que ens permet sentir-nos orgullosos, ja que és enormement oberta i incloent. Històricament el Futbol Club

Barcelona ha assumit aquest paper.

La Masia és un exemple d'aquest conjunt de referents simbòlics que parlen del país i del Barça a la vegada?

Sí. La Masia no és únicament una residència de jugadors. També ens aporta tradició, i la idea de casa, de família, de catalanitat. En el mite de la Catalunya pairal, la masia va ser objecte de devoció per part de la Renaixença. La masia era el símbol dominant del món rural, valedor de les essències pàtries.

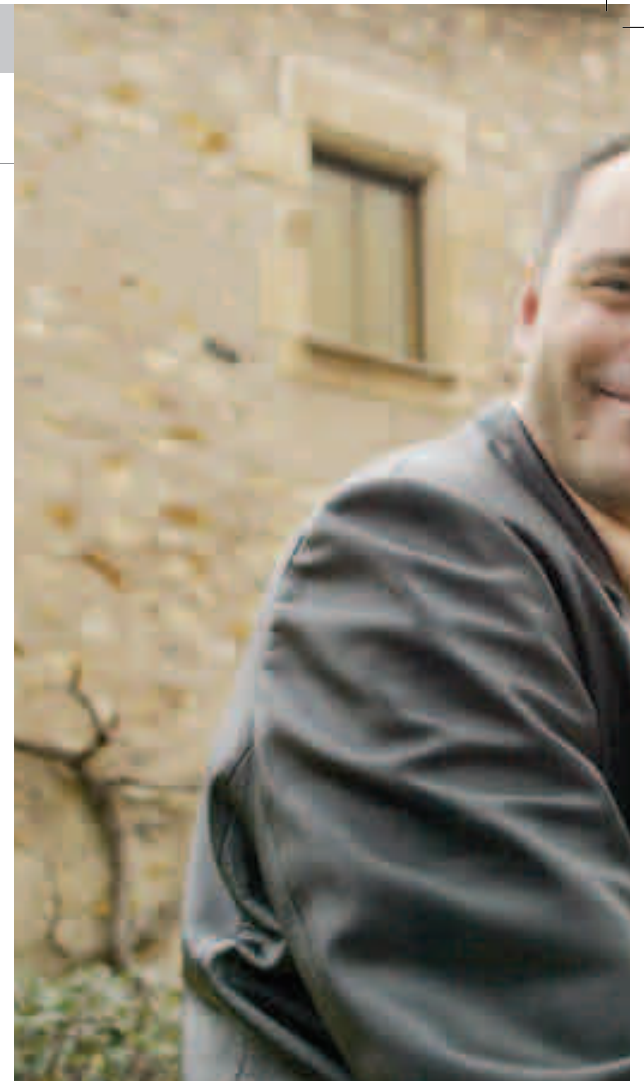
I de passada, avui tot el que està vinculat a La Masia queda investit d'aquest mateix caràcter sacre del símbol.

La llista és molt llarga, plena de matisos. La barretina, el porró, el pa amb tomàquet, la llengua, l'escudella, i, parlant del Barça, els jugadors que hi creixen i s'hi fan homes.

Uns jugadors que, en moltes ocasions, reben el tracte especial del públic del Camp Nou.

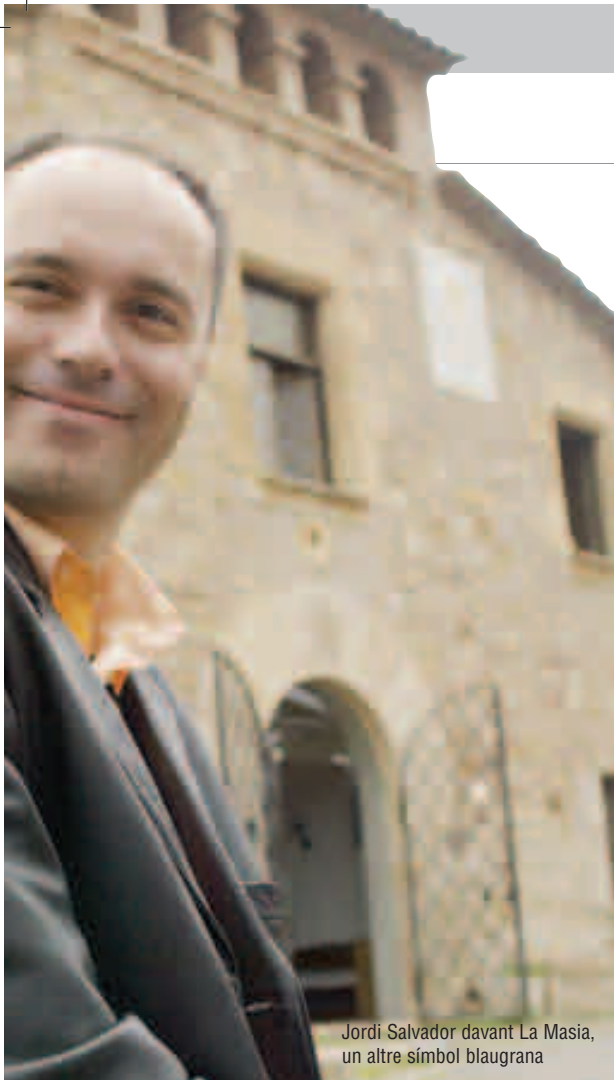
Sí, perquè aquests futbolistes criats a La Masia són els jugadors del planter. En un sentit metafòric són els jugadors de la mateixa terra, com el Carles Puyol. Estan investits d'un significat gairebé místic i poden esdevenir mites del barcelonisme. La Masia funciona com una metàfora de la comunitat imaginada i s'acaba creant el mite que aquests jugadors de la 'terra' han incorporat, com si d'una transfusió es tractés, els valors dels mateixos espectadors.

Uns espectadors que formen part de l'entorn del Barça. Aquest entorn polièdric, divers i ric, que perviu en mons d'aparença antagònica. De la tertúlia de cafè al rigor universitari de les ciències socials. Segurament aquesta és la grandesa del club. La clau de volta de 105 anys d'història.

necessitava ser com era, moure'm amb normalitat, convertir-me en un antropòleg invisible que, infiltrat en la multitud, és espectador de tot i de tothom. Havia de recórrer els escenaris del ritus en acció, però emmascarat en l'anonimat més absolut".

La seva obra *Futbol, metàfora d'una guerra freda. Un estudi antropològic del Barça* és un treball ambiciós. Parla de l'esport i del futbol en el món contemporani, i fa una anàlisi concreta del Futbol Club Barcelona i de la seva història, en definitiva del Barça entès com a motor simbòlic. Es tracta de revisar el paper i la força del Barça com a institució, com a impulsor d'una llarga llista de símbols que estan vinculats al país. Aquest estudi també situa el Barcelona en una guerra freda, que és aquesta batalla ritualitzada que cada any es viu, com a mínim, un parell de vegades en els Barça-Madrid. I si explicat d'aquesta manera sona fort, recuperem què en diu l'autor. Segons escriu Jordi Salvador "el Barça i el Madrid són dues cares d'una mateixa moneda, i històricament el Madrid ha estat percebut com una referència molt lligada a l'antic règim, al centralisme, al poder. I per entendre'ns, avui encara hi ha molta gent que té prou arguments per projectar algun tipus de greuge contra aquest poder central. En aquest context, a aquest grup de ciutadans el Barça els resulta atractiu perquè és, justament, l'opció contrària". Fugint d'exemples concrets, hi ha una idea que ens pot ajudar a entendre quin és l'autèntic interès d'aquesta tesi doctoral. L'autor sap que par-

Jordi Salvador davant La Masia, un altre símbol blaugrana

lant del Barça hi ha un perill que és caure en allò que ja se sap, que ja hem vist i que ja se'ns ha explicat. A aquestes alçades, què hi ha de nou quan repetim que "el Barça és més que un club"? El mèrit de l'expresident Narcís de Carreras és indubtable. Ho va dir en un moment polític fosc, i va dir molt més del que la majoria hauria sabut dir fins i tot en un context favorable. Per tant, i tornant a l'interrogant que proposàvem, en aquest 2005 parlar del Barça i quedar-nos en el "més que un club" seria decebedor i pobre. Avui aquesta definició ja no amaga cap matís desconegut ni cap emoció encoberta. És per això que, en aquest marc, allò que realment és nou és explicar el per què d'aquesta realitat. I a aquest objectiu només s'hi pot arribar garbellant matisos, cuidant la investigació i analitzant la bastida que l'ha fet possible i que el manté.

En definitiva, submergir-nos en la idea del "més que un club", però amb una intenció nova: conèixer-la estructuralment, des de dins. En aquest sentit el doctor Salvador Duch explica que en aquest estudi "es repassen i desxifren tots els aspectes simbòlics i rituals de l'entorn blaugrana per tal de ser llegits, en pa-

raules dels mestres Turner o Geertz, com un drama social o un joc profund (...), com una forma dramàtica en forma d'esport que, pel fet de ser una colossal creació de la pròpia societat catalana, ens permet reflexionar sobre les coses que la defineixen".

Símbol i història

Per avaluar la importància d'aquesta tesi doctoral potser encara s'han de resituar un parell de conceptes bàsics. L'autor d'aquest treball insisteix que hem d'entendre el Barça "com a símbol" i que no s'ha de perdre mai de vista que "el Barcelona és el producte d'una construcció històrica -en aquest cas de més de cent anys". L'antropòleg Jordi Salvador afegeix: "No hi ha símbol, ni religió, ni ideologia, ni clubs que siguin 'més que un club' sense mites, dogmes, tradició real o inventada; en definitiva, sense història". El doctor Jordi Salvador Duch també assegura que "el Futbol Club Barcelona aporta a la col·lectivitat una mitologia específica" i manté que aquesta tesi ha demostrat que "el Barça és més que un club", de la mateixa manera que allò que està en joc, "és més que un joc" ■

TBWA
 "PlayStation 2" and "PS2" are registered trademarks of Sony Computer Entertainment Inc. Gran Turismo and GT are registered trademarks of Sony Computer Entertainment Inc. ©2004 Sony Computer Entertainment Inc. All trademarks, cars, names, brands and associated imagery featured in this game are trademarks and/or copyrighted materials of their respective owners. All rights reserved. Any depiction or recreation of real world locations, profiles, businesses, or organizations is not intended to be or imply any sponsorship or endorsement of this game by such party or parties. Cars included in this game may be different from the actual cars in shape, colors and performance. And remember, when driving or car in real life, always use your turn signal, wear your seatbelt and do a safe driver!

IMAGEN DEL GRAND CANYON EN GT4.

www.granturismoworld.com

LAS MANOS AL VOLANTE. EL PIE EN EL ACELERADOR. LOS NERVIOS EN EL MALETERO Y LOS OJITOS AL FRENTE. CUANDO SE COMPITE EN CARRERAS TAN DURAS COMO GT4 LO MEJOR ES PONER BIEN LAS COSAS EN SU SITIO. NY CITY, PARÍS, HONG KONG, TOKIO, SEOUL, LAS VEGAS, NURBURGRING, LAGUNA SECA, LEMANS, GRAND CANYON... KILÓMETROS Y KILÓMETROS DE APASIONANTES PAISAJES QUE HARÁN QUE LOS OJOS SE TE SALGAN DE LAS ÓRBITAS. CINCUENTA CIRCUITOS DONDE PONER A PRUEBA TODOS Y CADA UNO DE LOS MÁS DE 700 COCHES DE GT4. DONDE SI TE DESPISTAS, SOLAMENTE TE DARÁ TIEMPO A DECIR UNA COSA: ADIÓS.

PlayStation 2

EN RECORD DE...

RINUS MICHELS

EL MESTRE DEL "FUTBOL TOTAL"

L'holandès Rinus Michels va entrenar el primer equip del FC Barcelona en la dècada dels 70. Va ser en dues etapes, del 1971 al 1975 i entre els anys 1976 i 1978. És el pare del "futbol total". Va revolucionar els plantejaments tàctics amb el seu sistema, una innovació que va enlluernar tothom. Michels va marcar un abans i un després en la filosofia de joc del Barça. Avui, ara que fa més de tres dècades de l'arribada de Michels a la banqueta del Camp Nou, l'aposta pel futbol ofensiu encara perdura. Ell va reforçar una manera d'entendre el joc que venia de lluny.

■ TEXT: Xavier Catalán | FOTOS: Centre de Documentació Barcelonista

Marinus Hendrikus Jacobus Michels, conegut al món del futbol amb el nom de Rinus Michels, va néixer el 9 de febrer de 1928 a Amsterdam (Holanda). Va jugar dotze temporades a l'Ajax (1946-1958) i va ser cinc vegades internacional amb la selecció holandesa. Michels va iniciar la seva etapa com a tècnic a l'Ajax. S'hi va estar de l'any 1965 al 1971. Amb el conjunt d'Amsterdam va guanyar quatre lligues, tres copes i una Copa d'Europa. Va revolucionar el món del futbol amb la seva aposta, batejada com a "futbol total". La seva idea era un innovador 4-3-3. Quique Costas, que era un dels centrals de l'equip que va guanyar la lliga del 73-74, recorda que "Michels treballava amb les línies molt juntes. Els laterals eren més extrems que no pas laterals. Per fer-ho entenedor, tots defensavem i tots atacabem en un sistema que tenia moltes variants ofensives".

Del 1971 al 1975: la lliga del 0-5

La seva excel·lent trajectòria a l'Ajax el va portar a la banqueta del FC Barcelona l'estiu del 1971, substituint Vic Buckingham. En aquest primer any al club, Michels ja es va guanyar el sobrenom de 'Mister Marbre'. La seva rigidesa en la feina i els mètodes —es diu que durs— que aplicava als entrenaments li van valer aquesta etiqueta. En aquesta primera temporada a l'equip blaugrana va guanyar la finalíssima de la Copa de Fires. Es va jugar contra el Leeds United. Tenia un valor doble: el guanyador s'adjudicava el trofeu en propietat. L'escenari va ser el Camp Nou i aquell 22 de setembre de 1971 els homes de Michels van derrotar el conjunt anglès per 2 a 1, amb dos gols de Dueñas.

En el seu segon any al club el tècnic holandès no va aconseguir els èxits que s'esperava però la junta directiva d'Agustí Montal va apostar per la continuïtat de Michels. L'estiu de 1973

el Barcelona va fitxar Johan Cruyff. L'holandès volador es va convertir en una peça clau a l'hora de guanyar la lliga 73-74. És la temporada de l'històric 0-5 al Bernabéu. Era el 17 de febrer de 1974 i els homes de Michels van golejar el seu gran rival. Ho van fer jugant al seu camp, amb un futbol brillant i efectiu, amb gols d'Asensi —que en va fer dos—, Cruyff,

Juan Carlos i Sotil. El títol de lliga es va guanyar matemàticament quan encara faltaven cinc jornades per a la fi del campionat. Era el 7 d'abril de 1974 quan el conjunt barcelonista derrotava a 'El Molinón' l'Sporting per 2 a 4, amb gols de Rexach i Marcial (3). Després de 14 anys sense guanyar el títol de la regularitat, el Barça tornava a guanyar la lliga. Els nú-

Nom:
Marinus Hendrikus Jacobus Michels
(1928-2005)

Jugador:
Ajax: 1946-58, 265 partits
5 vegades internacional amb Holanda
Palmarès com a jugador:
2 lligues (1947 i 1957)

Entrenador:
Ajax: 1965-71, FC Barcelona: 1971-75,
Ajax (director tècnic): 1975-76; FC
Barcelona: 1976-78, Los Angeles
Aztecas: 1978-80, Colònia: 1980-83
Bayer Leverkusen: 1988-89
Palmarès com a entrenador:
Ajax: 1 Copa d'Europa (1971), 4 lligues
(1966, 1967, 1968 i 1970) 3 copes
(1967, 1970 i 1971)
FC Barcelona: 1 lliga (1974) 1 copa
(1978)
Colònia: 1 copa (1983)

Seleccionador:
Holanda: 1974; 1986-88 i 1990-92
Director tècnic d'Holanda: 1984-86
Palmarès com a seleccionador:
1 Eurocopa (1988)

meros finals d'aquell campionat són espectaculars. 50 punts, vuit més que el segon classificat –l'Atlètic de Madrid–; 26 jornades consecutives imbatuts; equip màxim goleador amb 68 gols i equip menys golejat, amb 19.

Un parèntesis d'un any

Michels va marxar del Barça al final de la temporada 74-75. L'èxit no va tenir la continuïtat esperada. El Leeds va eliminar el Barça de la Copa d'Europa –a les semifinals, coincidint amb el dia de Sant Jordi– i a la lliga l'equip va acabar tercer. Aquests resultats li van obrir la porta. Després d'haver aconseguit la lliga del 74 amb el Barça, Michels va ser el tècnic de la selecció holandesa en el Mundial d'Alemanya. La 'taronja mecànica' va meravellar al món amb el seu joc ràpid i directe. En aquell equip, hi jugaven Johan Cruyff i també Johan Neeskens, que després d'aquella Copa del Món va fitxar pel Barça. L'equip holandès va enlluernar amb un joc ofensiu i atractiu i va arribar a la final, però la va perdre contra la potent Alemanya de Beckenbauer per 2 a 1 a l'estadi olímpic de Munic. Aquell dia però, Holanda va fer un gol sense que els alemanys arribessin a tocar la pilota. Només fer la sacada inicial, la primera jugada va acabar als peus de Cruyff, tancant un 'rondo' d'un minut i 17 tocs. Berti Vogts li va fer penal. L'àrbitre el va xiular i l'altre 'Johan', en Neskens, el va convertir en gol. El porter Maier recollia la pilota del fons de la xarxa. Va ser el primer alemany del partit en tocar-la.

1976-78: una Copa en el seu comiat

El Barça es va estar poc temps sense el tècnic holandès. La temporada 76-77, Michels va aterrar novament a Barcelona. L'equip estava passant una mala època i la solució tornava a passar per

Amsterdam. La Junta de Montal va tornar a pensar en Michels per ocupar la banqueta blaugrana. Si bé aquella temporada es va acabar en blanc, a la 77-78 es va guanyar la Copa del Rei en una final jugada contra la Unión Deportiva Las Palmas. Era el 19 d'abril de 1978 i el Barça va guanyar per 3 a 1, amb gols de Rexach (2) i Asensi. En acabar aquella temporada Michels deia adéu al FC Barcelona. Era un comiat compartit. El president Montal havia deixat el càrrec perquè al club s'hi havien de fer eleccions. I Joahn Cruyff també marxava.

Després d'aquesta última etapa blaugrana, Michels va entrenar diversos equips, com Los Ángeles Aztecas, el Colònia, el Bayer Leverkusen i novament la selecció holan-

sa. Amb el Colònia va guanyar una Copa i amb la selecció del seu país, va triomfar a l'Eurocopa d'Alemanya del 1988. En aquella selecció, que a la final va derrotar la URSS per 2 a 0, hi jugaven Gullit, Koeman, Van Basten i l'actual tècnic del Barça, Frank Rijkaard. En els últims anys va continuar vinculat a la Federació del seu país com a tècnic assessor.

L'homenatge

Rinus Michels ens va deixar el 3 de març d'aquest 2005 als 77 anys. El cor del tècnic holandès, que feia anys que estava malalt, va deixar de bategar a l'hospital de la ciutat belga d'Aalst. A Michels, que tenia problemes cardíacs des del 1983 quan li van fer un "by-pass", el van operar de forma preventiva el 18 de febrer d'una vàlvula cardíaca. Les complicacions posteriors d'aquesta intervenció li van provocar la mort.

El FC Barcelona va retre un emotiu homenatge a Rinus Michels. Dos dies després de la seva mort, el primer equip va lluir braçalets negres en el partit de lliga al camp de l'Osasuna. A la jornada següent, en el partit jugat a l'estadi contra l'Athletic Club, es va guardar un respectuós silenci en memòria del tècnic holandès. Aquell dia també es va fer la cerimònia fúnebre al crematori Westgaarde d'Amsterdam amb l'assistència de l'ex-president Agustí Montal, en representació del president Joan Laporta i del Futbol Club Barcelona. Tothom coincideix en assenyalar que darrere de la figura de Rinus Michels, amb una imatge lligada a la d'un tècnic disciplinat i amb molt de caràcter, hi havia una persona de bon tracte i molt noble. Està considerat com el mestre d'una gran generació de futbolistes holandesos. El mateix Johan Cruyff en va parlar: "no hi ha ningú de qui hagi après més en tota la meua vida futbolística, sempre he cregut que sense Rinus Michels jo no hauria sigut qui sóc" ■

L'Enigma anterior: A finals de novembre de 1902, el FC Barcelona, disconforme amb la decisió d'invalidar la seva victòria contra l'Hispania, es va retirar de la Copa Macaya. Uns dies després donava a conèixer el projecte de creació de la Copa Barcelona. Va ser el gran assaig de cara al Campionat de Catalunya que es va disputar la temporada següent. La copa va costar 600 pessetes de l'època.

BARÇA I ART

■ **TEXT:** Xavier Barral i Altet, Catedràtic d'Història de l'Art i membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

L'art al servei de l'esport ja preocupava els grecs i els romans de l'antiguitat. Avui, a banda del COI, que té el Museu Olímpic de Lausana, molts clubs de futbol -com el Barça- o altres associacions esportives també tenen el seu propi museu. Què és el que constitueix l'art del Futbol Club Barcelona?

D'entrada, l'arquitectura del Barça. Els estadis. El camp del carrer de la Indústria, inaugurat el 1909. El de Les Corts i el Camp Nou, que Kubala va fer necessari, aixecat del 1954 al 1957 i ampliat el 1982. El Palau Blaugrana, la Pista de Gel -totes dues instal·lacions daten dels primers setanta- i el Miniestadi, construït el 1982. La història dels estadis de futbol es història de l'arquitectura. Des de l'Arena d'Amsterdam els arquitectes han anat proposant noves fórmules, amb estadis adaptables, modulables. Avui molts dels nous estadis són veritables joies de l'arquitectura.

També és art la publicitat gràfica del club, els cartells fets per anunciar un partit o un esdeveniment, com el de les noces d'argent -l'any 24- de Josep Segrelles, el de les noces d'or -el 1949-, de Sebastián Rey Padilla, o el d'Armand Domènech, creat per a la inauguració del Camp Nou el 1957. Coincidint amb les noces de platí del Futbol Club Barcelona, l'any 1974, es va encarregar el cartell commemoratiu a Joan Miró. El 1998 va ser el torn d'Antoni Tàpies, un dels més grans artistes vius del segle, que també s'hi va posar. Va pintar el quadre que anunciava el centenari del Barça. És una obra directa i realista feta de colors, de signes i d'objectes. Els acompanyen els colors del Barça, les barres vermelles de Catalunya, i la bota de futbol amb la marca de fàbrica del pintor: una X, que és un 10 en xifres romanes. Una X que està acompanyada per la bota. En definitiva, onze jugadors i la referència al centenari del club amb lletres i xifres. Tàpies suggereix que el Barça és més que futbol, perquè també és història de Catalunya.

L'equip guanyador de la Copa Barcelona, el 1903

Foto: Centre de Documentació Barcelonista.

L'arquitectura dels estadis

Massa sovint s'oblida l'art de l'arquitectura i de la medallística del club. Orfebres i joiers han creat trofeus esportius magnífics. És el cas de la copa d'argent Football Club Barcelona de 1902-1903. Es va fer a Anglaterra pagada pels socis. Una altra peça de mèrit és la placa de bronze lliurada a Hans Gamper el 29 de juny de 1913, que era el dia del seu homenatge. És una obra important de G. Benlliure. L'anomenada Copa de Tots (1962-1963), fosa a partir d'antics trofeus és obra d'O. Zabala, mentre que el trofeu Gamper de 1966 és d'un joier ben conegut, en Soler Cabot.

El Museu del Barça és dels més visitats del país i el Barça posseeix una interessant col·lecció d'art. El Barcelona també va organitzar dues biennals d'art el 1985 i 1987 al Palau de Pedralbes i al Born. Hi ha art per tot l'entorn d'un club de futbol com el Barça.

Però també hi ha art en el disseny de les samarretes dels jugadors, en els equipaments espor-

tius, en les fotografies de l'esport o en el grafisme de les publicacions del club. Un veritable museu de l'esport ha de recollir tot això, sense oblidar l'efecte sentimental, més o menys fort, d'aquests objectes. No és el mateix la bota de qualsevol jugador que la de Koeman, la del gol de Wembley el 1992!

El teatre

Una altra forma d'art són les cerimònies d'inauguració d'uns Jocs Olímpics, d'un Mundial, d'un torneig o d'un partit. És el cas de l'esplèndida demostració teatral de sumo als Jocs Olímpics de Nagano o la cerimònia d'obertura dels Jocs Olímpics de Barcelona. L'últim Mundial del segle XX es va obrir a París, el 9 de juny de 1998, amb un gran espectacle que va aconseguir que quatre gegants de vint metres d'alçada es trobessin a la Plaça de la Concòrdia. No era qualsevol cosa. Representaven quatre sentiments oposats davant un obelisc disfressat de futbol, amb ballarines i malaba-

Foto: Centre de Documentació Barcelonista.

ristes vestits amb disfresses futuristes. Els museus de l'esport han de conservar la memòria d'aquests esdeveniments.

Els colors dels seguidors

Aquesta barreja d'emocions i d'història fa original l'art del Barça. El cartell de Miró de 1974 respira ànsies de vida i de llibertat. El de Tàpies, a to-

car de l'any dos mil, és un crit a la unitat del club, a la victòria al camp, a la solidaritat dels humans i al paper que la institució ha de jugar pel futur de Catalunya. Però l'art d'un equip de futbol és sobretot color; els colors dels seguidors i dels equips, del camp, de la festa i de l'espectacle més o menys efímer. Els colors transformen un estadi en un jardí habitat per les fades del futbol ■

L'ENIGMA

Centre de Documentació Barcelonista
Coordinació: Antoni Aira

L'Enigma permet descobrir fets i esdeveniments remarcables de la centenària història de la nostra Entitat.

El guanyador del número anterior, que rebrà de mans del seu jugador preferit una samarreta signada per tots els jugadors del primer equip de futbol és:

Mercè Boix i Cuyàs
Sòcia número 78.243

EL NOU ENIGMA

En quina novel·la un personatge que es diu Alemany es queixa dels arbitratges en contra del Barça?

LA PISTA

El protagonista és un detectiu molt famós.

Les respostes es poden fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu:
Revista Barça
Av. Aristides Maillol, s/n
08028 Barcelona

Correu electrònic:
revista@club.fcbarcelona.com

L'equip S9 es va proclamar guanyador de la *Lliga del Gran Repte 2004* en la final que va disputar contra l'equip S3 al Camp Nou

Objectiu: fer un gol al Camp Nou

"Camp Nou. Minut 89 de partit. Després d'una jugada de tot l'equip remato amb el cap la centrada de l'extrem. És el gol de la victòria. És el gol que ens dona el títol". Aquest somni l'han tingut tots els barcelonistes i uns quants afortunats ho poden fer realitat: Torna la *Lliga El Gran Repte*.

■ TEXT: Sergi Nogueras | FOTOS: FCB

De l'1 al 30 de juliol les instal·lacions del FC Barcelona seran, novament, l'escenari de la *Lliga El Gran Repte*, una iniciativa oberta a tots els socis del club. Aquest campionat torna després de l'èxit de la seva primera edició, amb més de 400 socis inscrits, repartits per edats en les diferents categories. Preveient un aug-

ment important del nombre d'inscripcions i tenint en compte el creixement de la massa social en aquest últim any, s'ha augmentat la capacitat de la competició. La *Lliga El Gran Repte 2005* disposarà de 576 places per a jugadors sèniors i veterans i mil per a les categories infantil, aleví, cadet i juvenil.

EL GRAN REPTE

Monitors per als més petits

Els equips de les categories destinades als socis més petits tindran monitors-entrenadors especialitzats i amb experiència. La seva funció serà bàsicament la de fer els canvis i donar instruccions i consells als nens. L'objectiu és que tots els nens i nenes puguin gaudir de la *Lliga El Gran Repte*.

Per facilitar que els socis participants puguin fer compatible les obligacions de la feina i la participació en la competició, tots els partits de les categories sènior i veterans es jugaran de dilluns a divendres entre les 8 del vespre i les 11 de la nit. En el cas de les categories aleví, infantil, cadet i juvenil els partits seran en horaris a convenir. L'objectiu principal d'aquesta competició, a banda de l'estrictament esportiu, és reforçar l'am-

bient social i que els inscrits puguin gaudir d'una activitat comuna, fent caliu, vivint el club des de dins. És per això que la inscripció es pot fer tant per equips, com en parelles o a nivell individual. Des de l'organització es faran els equips de manera aleatòria entre tots els inscrits.

Els detalls de la competició

Les categories sènior i veterans jugaran en la modalitat de futbol 11 mentre que la resta de categories jugaran a futbol-7, a l'ample del camp. En tots els casos els partits tindran dues parts de 25 minuts i no hi haurà cap limitació en els canvis. El límit d'edat per a cada categoria serà: anys 1993 i 1994, per als alevins, 1991 i 1992, per als infantils, 1989 i 1990, per als cadets i 1986 i 1988, per als juvenils. La categoria sènior estarà formada pels socis nascuts entre 1970 i 1985, mentre que la de veterans la formaran tots els que hagin nascut abans de l'any 70. Aquests límits d'edat es mantindran sempre que l'organització de la *Lliga El Gran Repte* tingui prou inscripcions. En cas contrari es faran adaptacions perquè tothom hi pugui participar.

Tots els jugadors de la *Lliga El Gran Repte* lluiran en els partits diferents samarretes oficials del FC Barcelona, facilitades pel club, tant de la primera com de la segona equipació.

D'entre tots els socis que s'inscriguin en les categories aleví, infantil, cadet i juvenil abans del 6 de maig es sortejaran 50 samarretes d'El Gran Repte

Com es fa la inscripció

Per inscriure's a la *Lliga El Gran Repte 2005* s'ha d'anar directament a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB). També es poden fer reserves al telèfon del club, al 902 1899 00, que s'hauran de fer efectives abans de 15 dies. El preu d'inscripció, per a qualsevol de les categories, és de 35 euros i la data límit és el 27 de maig ■

També futbol femení

Una de les principals novetats de la *Lliga El Gran Repte 2005* és la creació de la categoria femenina. El FC Barcelona aposta per la pràctica de l'esport, també com a eina de promoció d'una societat més cívica. Homes i dones, grans i petits. Tots estem sempre a temps d'aprendre. I tots els socis tenen l'oportunitat de participar en aquesta lliga.

En el cas de la competició femenina només hi haurà un categoria, la sènior, és a dir, per a totes aquelles sòcies nascudes entre 1970 i 1985. Les nenes i les noies d'altres categories jugaran en equips mixtos en les categories d'alevins, infantils, cadets i juvenils. Amb la creació d'aquesta nova categoria, que es jugarà en la modalitat de futbol-7, es vol donar resposta a la demanda de moltes noies que volen jugar a futbol.

SERVEIS

902.1899.00
www.fcbarcelona.com

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB)

E-mail: oab@club.fcbarcelona.com
Horaris: De dilluns a dissabte, de 9 a 21 hores
Dies de partit: des de dues hores abans del partit

TAQUILLES

Horaris: de dilluns a dijous, de 9 a 13,30 hores i de 15,30 a 18 hores
Divendres, de 9 a 14,30 hores
Dissabtes, de 9 a 16,30 hores
(en partits jugats al nostre estadi en cap de setmana)

MUSEU FC BARCELONA

E-mail: museu@club.fcbarcelona.com
Horaris: De dilluns a dissabte, de 10 a 18'30 hores
Diumenges i festius, de 10 a 14 hores
Tour circuit: de dilluns a dissabte, de 10 a 17'30 hores
Diumenges i festius, de 10 a 13 hores

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ BARCELONISTA

E-mail: centre.documentacio@club.fcbarcelona.com
Horaris: de dilluns a dijous, de 10 a 14 hores i de 16 a 18,30 hores
Divendres, de 10 a 15 hores

FCBOTIGA

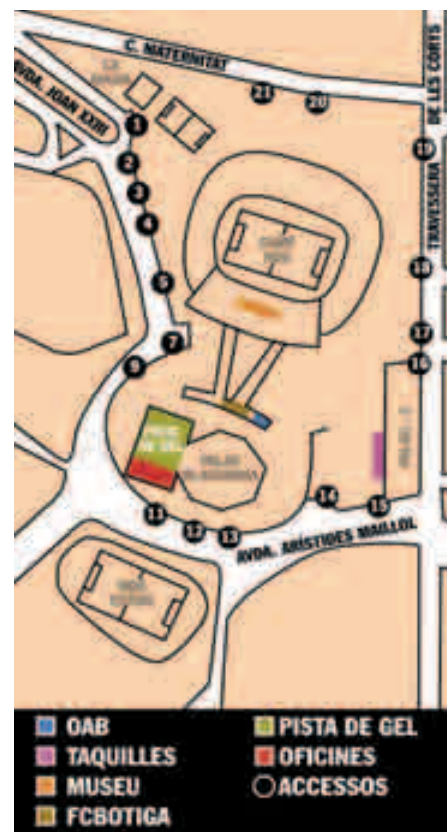
E-mail: botiga@club.fcbarcelona.com
Horaris: Obert matí i tarda

PISTA DE GEL

E-mail: pistadegel@club.fcbarcelona.com
Horaris: Obert matí i tarda

SEU SOCIAL

Avinguda d'Aristides Maillol, s/n.
08028 Barcelona
Fax: 93 411 22 19
E-mail: secretaria@club.fcbarcelona.com

SERVEIS

El Barça a taula

L'èxit del 'Fast-fut', el programa de cuina que emet Barça TV, ha animat al club a recopilar les millors receptes en un llibre. *Fast-Fut. La cuina del Barça*, editat per RBA, presenta les 52 millors propostes gastronòmiques del barcelonisme preparades per uns cuiners molt especials. Per gaudir-les des de casa o al camp.

Fast-Fut. La cuina del Barça recull les millors receptes que ha proposat el programa de Barça TV 'Fast-Fut' en el seu mig any de vida. Des del mes de novembre aquest programa, que produeix Triacom Audiovisual, proposa receptes per cuinar els dies de partit. Són ràpides, fàcils de fer i molt gustoses. Per menjar a casa o al camp. L'Amanda Laporte és l'encarregada de cuinar-les amb l'ajut dels seus convidats, sempre especials i amb molt sabor blaugrana. Esportistes, polítics i personatges del món de l'espectacle mostren al 'Fast-Fut' la seva habilitat a la cuina.

El llibre *Fast-Fut. La cuina del Barça*, que sortirà a la venda a finals d'abril, està curiosament dividit en receptes que s'han pensat per preparar abans del partit, per emportar-nos-les al camp, o bé per assaborir-les els dies assenyalats. I posats a triar, n'hi ha per a la mitja part, per a després del partit, i també per als vespres de futbol selecte. Una delícia diferent per a cada moment. Per a abans del partit, podem triar entre un mil fulls d'albergínia, una amanida de taronja o uns daus de pollastre. Si anem al camp, és ideal sopar una coca de verdures amb formatge o uns llibrets. I si ens quedem a casa, però volem gaudir del quart d'hora de la mitja part, la solució passa per provar unes broquetes de xai a les aromes o uns macarrons allarabiatta. Els més atrevits es poden arriscar amb un menú compost per fideuà, costelles de porc amb sal-

sa de soja i taronja, i flam de coco amb coulis de fruits vermells. I per als grans partits també hi ha receptes especials, com una copa de mousse de coco, salmó amb salsa de iogurt grec o un filet amb pebre verd i pastís de patata. Aquestes són algunes de les receptes exquisides, senzilles i molt blaugranes que podem trobar entre les 52 propostes que es presenten en aquest llibre.

Els millors cuiners

El millor que podem fer a l'hora de preparar aquestes receptes és envoltar-nos de cuiners de primera divisió, de gent que a la cuina també la toca. És per això que en l'elaboració d'algunes receptes es compta amb el toc màgic de personatges del món de l'esport i de l'espectacle. Els futbolistes Xavi Hernández, Rafa Márquez i Damia Abella són la representació del primer equip de futbol. Xavi s'atreveix amb una recepta per als grans partits: un filet amb pebre verd i pastís de patata. El jove Damia mostra les seves habilitats preparant uns ous al plat amb samfaina. I el mexicà Rafa Márquez ens apropa a la cuina del seu país amb una recepta de chile amb carn.

Altres personatges que canvien els seus costums habituals per un davantal són el vicepresident Sandro Rosell, i cares conegudes com l'Asha Miró, el Manel Fuentes, el Xavier Trias, l'Elsa Anka o el Queco Novell ■

Una recepta, un partit

Fast-Fut. La cuina del Barça presenta les receptes d'una forma molt particular. Es tracta de preparar un plat com si fos un partit de futbol. "L'alineació" la conformen els principals ingredients que cal fer servir en la preparació del plat, mentre que "La banqueta" detalla els aliments bàsics que necessitarem per a l'elaboració de la nostra recepta. Per començar a cuinar, el llibre ens proposa "Les millors jugades", és a dir, el procediment que hem de seguir per cuinar el nostre plat. I per donar un toc de qualitat final, *Fast-Fut. La cuina del Barça* ens ofereix un consell en l'apartat anomenat "El còrner".

Viu el final del campionat a la Zona Premium

Ja som a la recta final de la lliga i la Zona Premium del FC Barcelona, l'espai barcelonista més gran d'Internet, et permet viure aquests moments amb la màxima intensitat.

La Zona Premium és un servei dirigit als socis i aficionats que desitgen viure l'actualitat de l'equip des de qualsevol lloc i a qualsevol hora. Només cal un accés a Internet per poder gaudir dels millors vídeos del Barça, dels millors gols, de les entrevistes als jugadors, de l'última hora dels entrenaments, de les rodes de premsa i de les declaracions dels protagonistes abans i després dels partits. A més, la Zona Premium presenta una tria dels programes de BarçaTV, sempre disponibles, sense límits ni interrupcions.

Amb la Zona Premium s'ofereix un correu electrònic gratuït amb 10 MB d'espai, amb una adre-

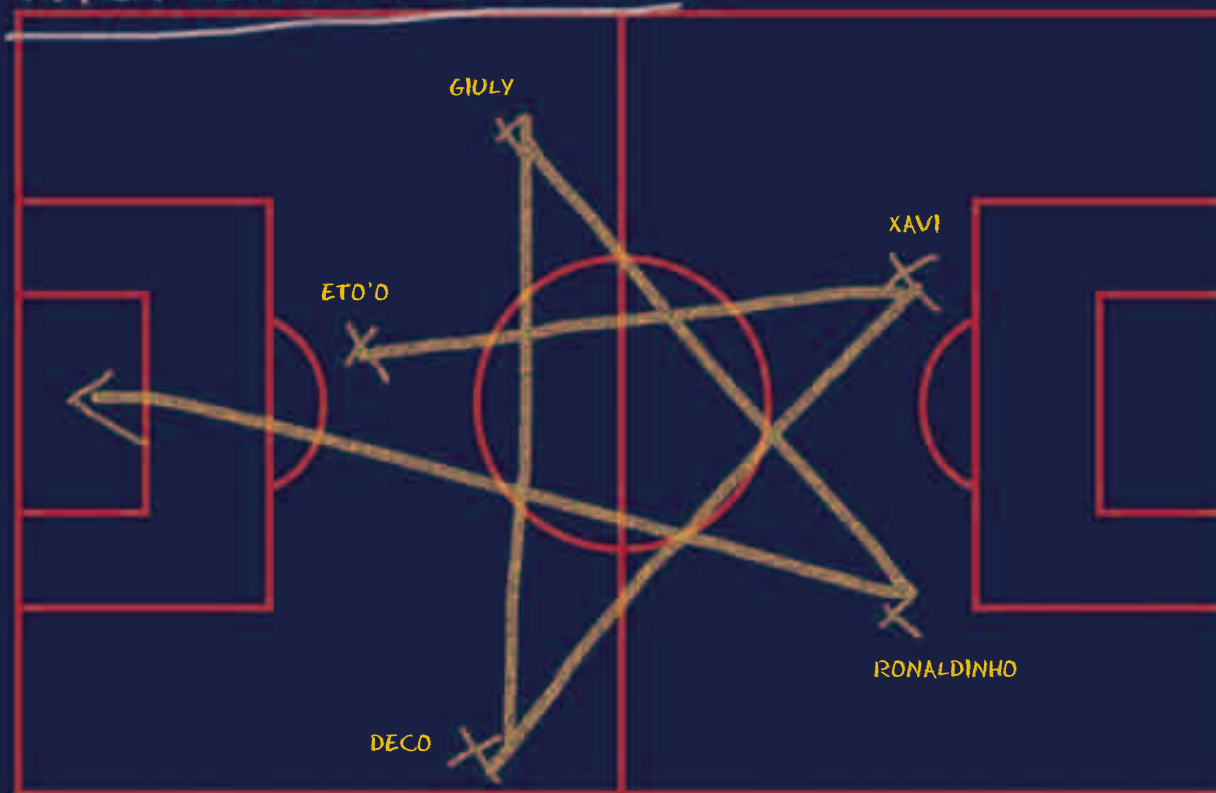
ça oficial del Barça: elteunom@fcbarcelona.com. També permet participar en un fòrum SMS blaugrana i equipar el PC, amb la descàrrega de fons d'escriptori, estalvis de pantalla, sons, icones o cursors de ratolins amb els colors i les fotos oficials del club.

Com donar-s'hi d'alta?

La subscripció a la Zona Premium es pot fer a través de fcpremium.terra.es, de l'espai destacat a www.fcbarcelona.com o trucant al 902.15.20.25. Es pot gaudir de tots els continguts i dels millors serveis online del FC Barcelona des de només 3 euros al mes, contractant el pack anual (36 euros l'any). A més, si ets soci del FC Barcelona o tens un ADSL de Terra tindràs un descompte anual de 7 euros ■

TÀCTICA FCB 2004/05

PATROCINADOR OFICIAL DEL
FUTBOL CLUB BARCELONA

CONCURS FOTO BARÇA

Foto Barça L'afició del Barça

Envia'ns les teves millors fotos, on hi apareguis amb algun motiu blaugrana

1

Shigeko Masutani. Soci número 119.494

Els guanyadors del concurs fotogràfic d'aquest número són una colla de socis japonesos. Aquí els podem veure davant del castell d'Osaka, on al segle XVI hi vivien els samurais que dominaven el Japó.

2

Sergi Esteban Garcia. Soci número 57.463

Una foto força blaugrana que el Sergi va fer en una de les seves aturades a El Salvador, durant un viatge per Centre Amèrica.

3

Daniel de Lange. Soci número 105.746

Just després de la gira Barça on Tour, el Daniel encara va trobar temps per cercar barcelonisme a Cambotja.

FUJIFILM
Proveïdor Oficial del Barça

Correu: Revista Barça - Av. Arístides Maillol, s/n - 08028 Barcelona
e-mail: revista@club.fcbarcelona.com

Per participar al concurs fotogràfic Foto Barça has d'enviar una carta amb les teves dades personals, el telèfon, el teu número de soci o Gent del Barça i la fotografia corresponent o bé, un e-mail a: revista@club.fcbarcelona.com, amb les mateixes dades, i la teva fotografia digitalitzada en alta resolució. Les fotografies més originals es publicaran en aquesta secció i d'aquestes en sortirà un guanyador.

Aprèn anglès amb els Barça Toons

Ronaldinho volant en una nau espacial?

Xavi i Puyol fent una cursa de cotxes? Tot és possible amb el curs Play with Barça Toons, una eina que permetrà als barcelonistes més joves aprendre anglès d'una manera distreta, amb molta interacció amb els coneguts Barça Toons.

El curs Play with Barça està revisat pel British Council, que és una prestigiosa institució de foment de la cultura britànica. La col·lecció està formada per 10 llibres en versions català-anglès o castellà-anglès. També inclou un DVD, amb una durada de 25 minuts, on es presenten 20 aventures i molts jocs interactius.

Aquesta eina formativa permet als nens i les nenes, a partir dels 4 anys, tenir un primer contacte amb l'anglès a través de les històries dels Barça Toons. Aquesta col·lecció s'ha creat específicament per al FC Barcelona i els experts que l'han pensat ho han fet amb l'objectiu d'entretenir els nens mentre aprenen anglès. Els llibres i els DVD's els permeten practicar l'anglès amb jocs didàctics, a l'hora que comencen a conèixer la història del club i dels seus ídols. Amb aquest curs, la diversió està assegurada. Els nens no hauran de fer exercicis ni aprendre lliçons, sinó que coneixeran l'anglès mentre s'entretenen. A més, Play with Barça Toons serà útil tant als nens que encara no han tingut cap contacte amb l'anglès com als nois i noies que volen reforçar els coneixements que ja tenen. A partir del 30 d'abril es podrà aconseguir la col·lecció Play with Barça Toons en tots els quioscos de Catalunya amb la col·laboració d'El Periódico de Catalunya. Amb els 3 primers lliuraments del curs, es podran aconseguir regals exclusius: una motxilla, una carpeta i una llibreta personalitzades amb els Barça Toons ■

DESCOMPTES ESPECIALS SOCIS FCB

Gràcies als acords amb altres entitats, els socis del **FCB** poden gaudir de descomptes especials pel fet d'utilitzar els seus serveis. Aprofita'n l'oportunitat!

ENTITAT	TIPUS DE DESCOMPTA	COM?
	Subscripció anual Zona Premium per 29€ (7€ de descompte)	Amb el carnet de soci
	15% d'estalvi en el terme fix de gas 7% d'estalvi* en el consum de gas 2.25% d'estalvi en la factura de la llum <small>* descompte del 5% si sols es contracta gas</small>	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
	De dilluns a divendres (no festius), entrades a preu reduït Pre-estrenes de cinema exclusives per als socis 10 punts de regal en sol·licitar la targeta Cinesa Card	Amb el carnet de soci
	10% de descompte en les entrades	Amb el carnet de soci
	3 euros de descompte a les modalitats d'entrada: Entrada completa. Entrada Emblemàtica Entrada de menors de 120 cm	Amb el carnet de soci
	5% de descompte en els seus productes a Catalunya	Amb el carnet de soci
	Lloguer de cotxes: 50% de descompte sobre les tarifes generals Lloguer de furgonetes: 20% de descompte sobre les tarifes generals Tarifa internacional: 15% de descompte sobre les tarifes generals Central de reserves: 902 100 101	Amb el carnet de soci Codi client: 1301127
	50% de descompte (5€) en quota d'entrada del Club FNAC a les botigues de BCN	Amb el carnet de soci

Descomptes al club

A més, la vostra condició de soci també us permet tenir els següents avantatges:

Pista de Gel:
descompte del 25%

Museu:
accés lliure al Museu i tour guiat

Sales i espais: 30% de descompte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club

FCBOTIGA: 5% de descompte en

els productes a la venda
Botiga on-line: 10% de descompte a través de www.shop.fcbarcelona.com

Camp de Futbol 7:
30% de descompte en el lloguer dels camps de futbol 7 de les instal·lacions del Camp Nou

BETANDWIN ET REGALA EL DOBLE.

Ara, per ser seguidor del Barça, pots doblar l'EMOCIÓ i els DINERS amb **betandwin.com**. Cada còrner, remat, penal o falta poden ser decisius per guanyar. Per a que ho comprovis et doblem l'import que ingressis en obrir el teu compte. Per exemple, si ingresses 30€, ja tens un saldo disponible de 60€, i així fins a un màxim de 50€. L'única cosa que has de fer és entrar a www.betandwin.com/promocion, obrir el teu compte, seguir les instruccions i guanyar!

A BETANDWIN.COM/PROMOCION

50 € = 100 €
DOBLEM L'EMOCIÓ

**¿El mires
o el jugues?**

Entra a www.betandwin.com i obre el teu compte personal.

betandwin
●com

JUGA I GUANYA.

Aquests socis es mereixen un 10!

Si ets soci del Barça i has rebut la **Targeta Visa Barça de "la Caixa"**, només cal que l'actives trucant al 902 239 498. Obtindràs els millors avantatges.

Entre altres, aquesta targeta et tornarà el 10% de l'import de les compres que hi facis fins al 31 de maig de 2005, amb un límit màxim de 137 euros, és a dir, l'import de la quota anual de soci del Barça.

I continua guanyant: podràs pagar la quota de soci i els abonaments en **3 mensualitats sense cap cost addicional**, i també obtindràs punts bescanviabls per regals del catàleg oficial del Barça.

Si encara no n'ets soci, fes-te'n i aprofita aquesta oportunitat. Ara, podràs gaudir del Barça amb més motius.

La quota anual de soci del Barça et pot sortir gratis, perquè pots arribar a obtenir un descompte equivalent al seu import!

Si encara no n'ets soci, fes-te'n i aprofita aquesta oportunitat